

12^e JAARGANG N° 12 — 3 JUNI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

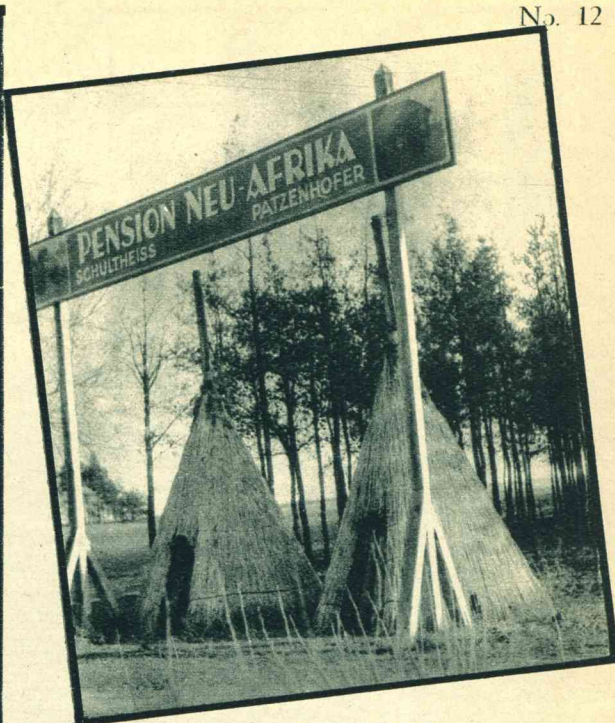
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ER IS NOG EEN PLAATSJE VRIJ!

Het entree. Op den achtergrond een stukje oerwoud.

De neger-bierkneip met On-negersbier.

AFRIKA-IN-CONSERVEN

Niemand die de ontwikkeling van het conserveeren van levensmiddelen volgt, zal ooit hebben vermoed, dat de op zijn beschaving zoo trotsche blanke er nog eens toe zou overgaan, het zwarte werelddeel, Afrika, te imiteeren en in het hart van Europa een klein Afrikaatje zou bouwen, dat behoudens in zijn uitgestrektheid in niets verschilt van het origineel. Dit soort Afrika-in-blik is verzezen ongeveer 90 kilometer van Berlijn en werd gebouwd door een voormalig Afrika-reiziger, een zekeren heer Robert Preussner, die zoo'n geweldige „Sehnsucht” had naar dat land, dat niets hem te veel was, aan dat verlangen te voldoen.

Zeven jaren lang heeft hij er aan gewerkt en sleepte alles wat maar eenigszins aan Afrika herinnerde bij elkaar, zooals palmen, negerhutten en zelfs zoo links en rechts van den weg stukjes oerwoud, tot dat het geheel den aanblik had van het land dat als een ideaal in zijn hersens rondspookte.

Toen alles gereed was ging hij blijkbaar op zoek naar negerkleeding en

Negerhut te huur, voorzien van alle negergemakken inclusief negerbadkamer.

De Olifant bleek tegen den Duitschen „Moesson” niet bestand en wordt daarom „waterdicht” gemaakt.

De eigenaar bezig bij het bouwen van zijn „Pension”

verzeilde bij Tietz of een ander groot warenhuis met de bedoeling zich negercolberts en negerinnenjaponnen aan te schaffen. Of het nu komt, dat men in genoemd magazijn niet precies met de negeromhulsels bekend was, dan wel dat de firma meende, dat aan

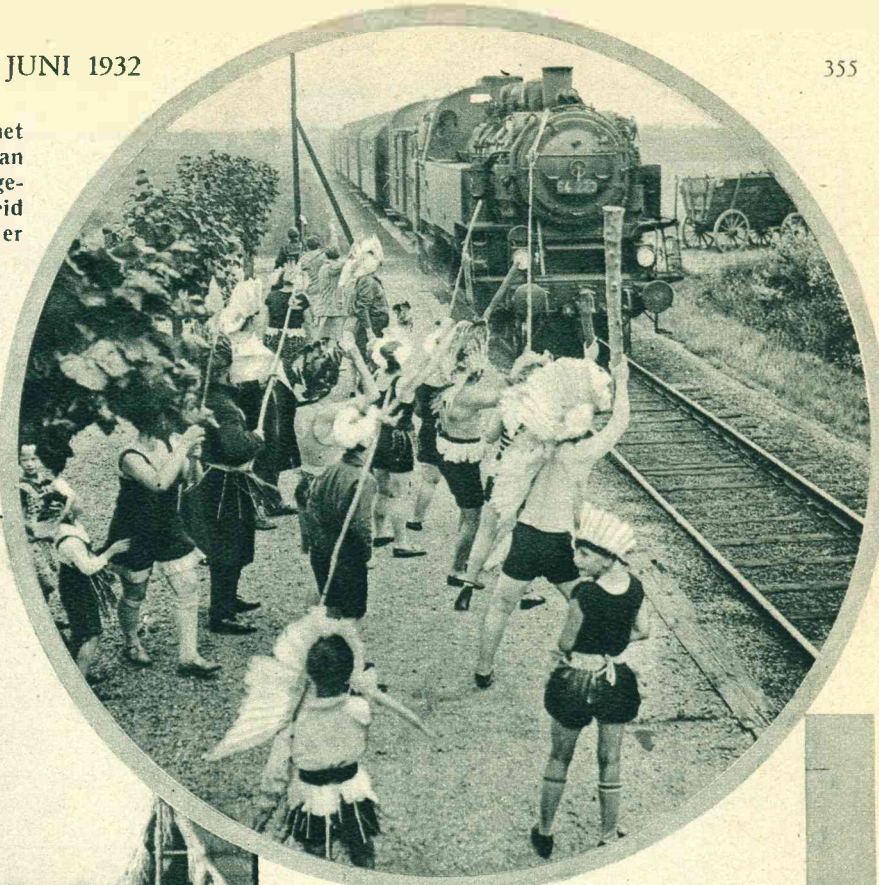

de origineele negerkleedij niet bijster veel te verdienen was, in ieder geval, hoe het ook zij, het resultaat is thans, dat de bevolking van „Nieuw-Afrika” zooals op een bord te lezen staat, in prachtige indianencostuums is uitgedost en desondanks met het meest ernstige gezicht ter wereld „neger” speelt.”

Toen het dorp echter gereed kwam, scheen de eigenaar zich toch wel een beetje eenzaam te voelen, ondanks de aanwezigheid van pseudo-wilde en echte tamme jungle-beesten, want het duurde niet lang of hij nam patent op zijn creatie en plaatste een groot bord boven den ingang, waarop hij zijn negerdorp als pension aanbeval

heeft genomen en boven het gedeelte aan deze zijde van den aequator met haar gebruikelijke hardnekkigheid achterwege blijft, zoodat er waarschijnlijk een andere zwarte-huid-leverancier gevonden zal moeten worden om de illusie en het doel nog meer te benaderen dan thans het geval kan zijn.

Ondertusschen vraagt men zich wel met eenige

De trein wordt „net echt” met 'n cocktail van neger- en indianengehuil begroet.

↖ Een gedeelte van „Nieuw-Afrika” bij Berlijn.

Op de hutten staan ooievaars, die voor de securiteit maar nagemaakt zijn, anders zou de jungle-illusie van tijd tot tijd wegvliegen.

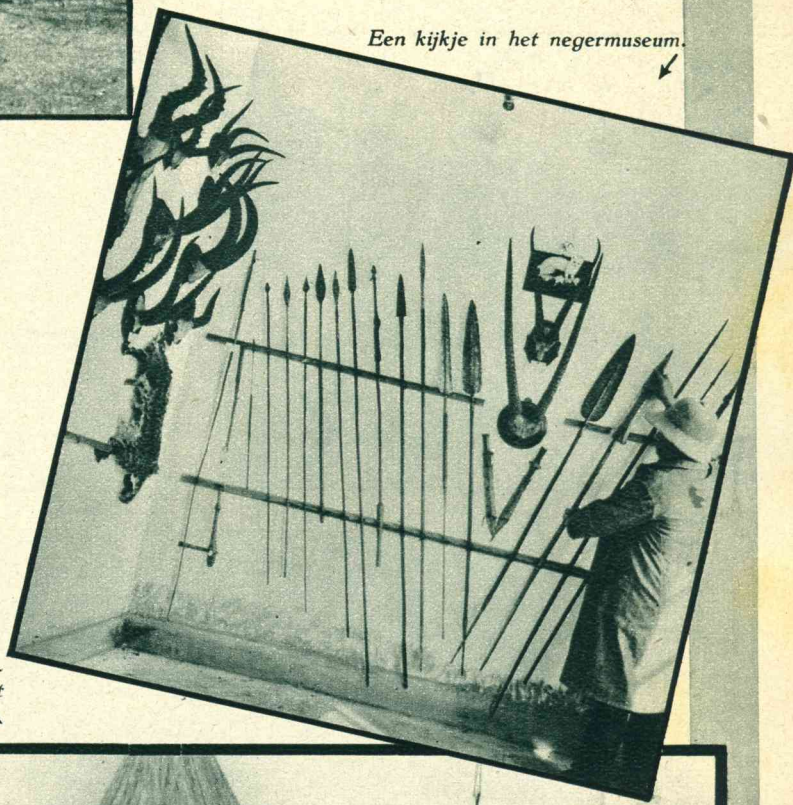
aan ieder wien de beschaving te machtig werd en die voor eenigen tijd de allures van onbeschaafde wilde aannemen. Hij stichtte zelfs in zijn „Gelände” een behoorlijke bierkneip, zeker als hij was, dat een Duitscher liever alle verlangens en illusies opgeeft, dan van zijn potje bier afstand te doen en zoo ziet men het dan gebeuren, dat in 1932 een groot aantal Duitschers, die er spijt van hebben niet als negers geboren te zijn, alsnog probeeren aan dat gemis zooveel mogelijk tegemoet te komen door zoo lang als maar mogelijk is in dat negerdorp te gaan wonen en te kijken naar een soort jungle en een imitatie-olifant, die alsmaar niks doet, en zich te verdiepen in het museum met negerinstrumenten, die zoo en zoo gebruikt moeten worden, wanneer men voldoende geacclimatiseerd en een echte neger geworden is.

Inmiddels valt het te betreuren, dat de zon van deze geographische nieuwigheid geen nota

verbazing af, waarom men toch zoo ontzettend veel moeite doet, de wilde bewoners van Afrika te beschaven en tot 'n meer menschaardig bestaan op te heffen, als aan den anderen kant de beschavers toch weer pogingen in het werk stellen om wilden te worden.

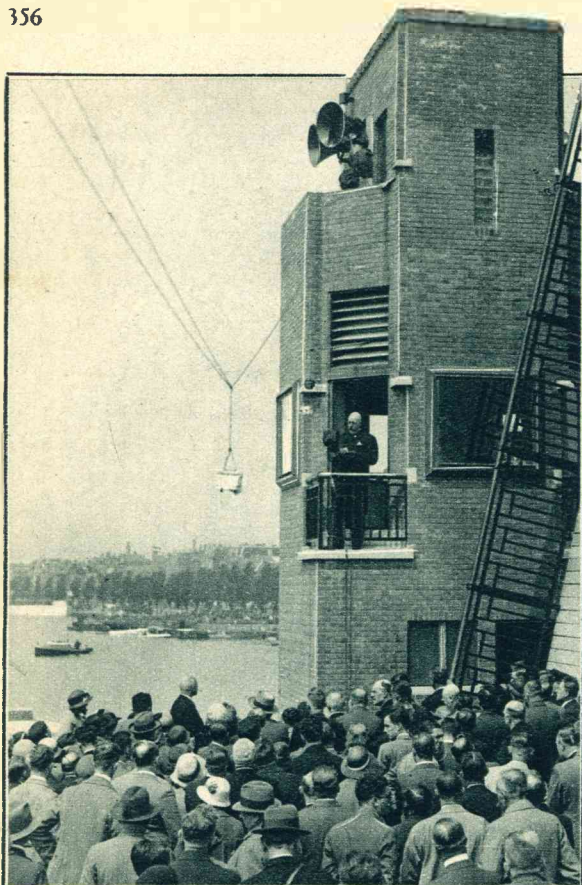
Indien dit „lumineuze” idee ingang vindt, zal het niet lang duren of de Kamers en de Staten-Generaal vergaderen ergens in het Haagsche Bosch hurkend op den grond, met een Goudsche vredespijp, terwijl de verslaggevers hun copie weer in groote steenen beetelen. L. V.

Er wordt 'n mensch geslacht... De kanibalenslager waakt angstvallig voor het stukslaan van zijn pols-horlogeglas. ↘

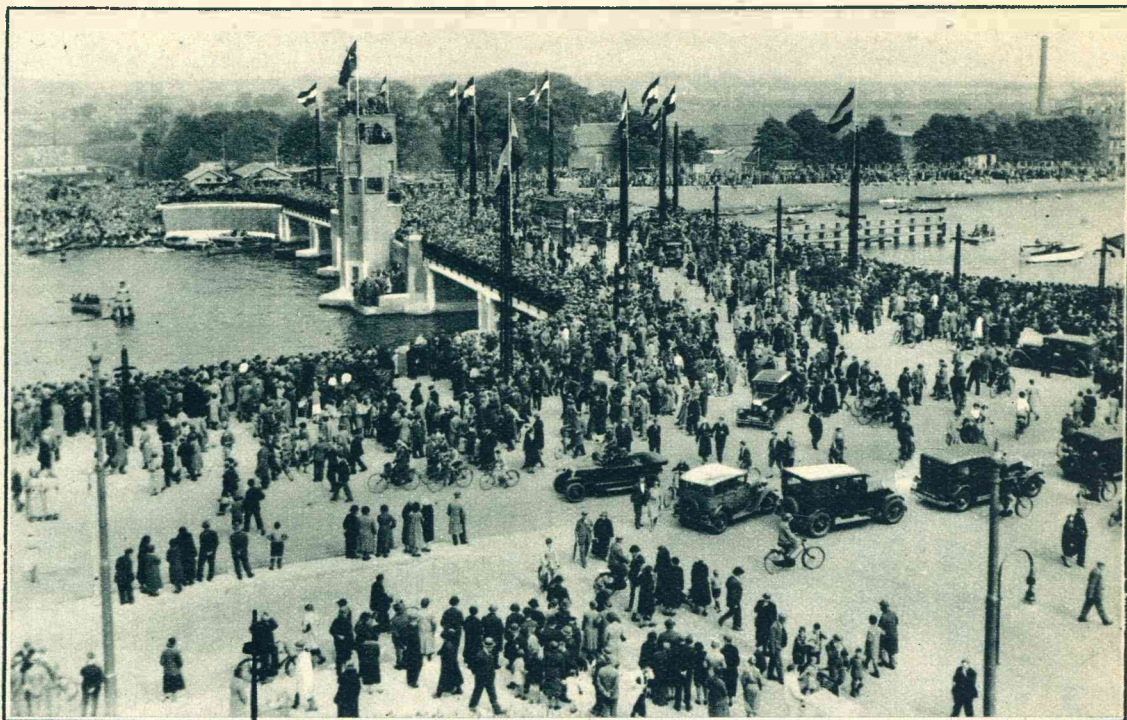

↘ Een kijkje in het negermuseum.

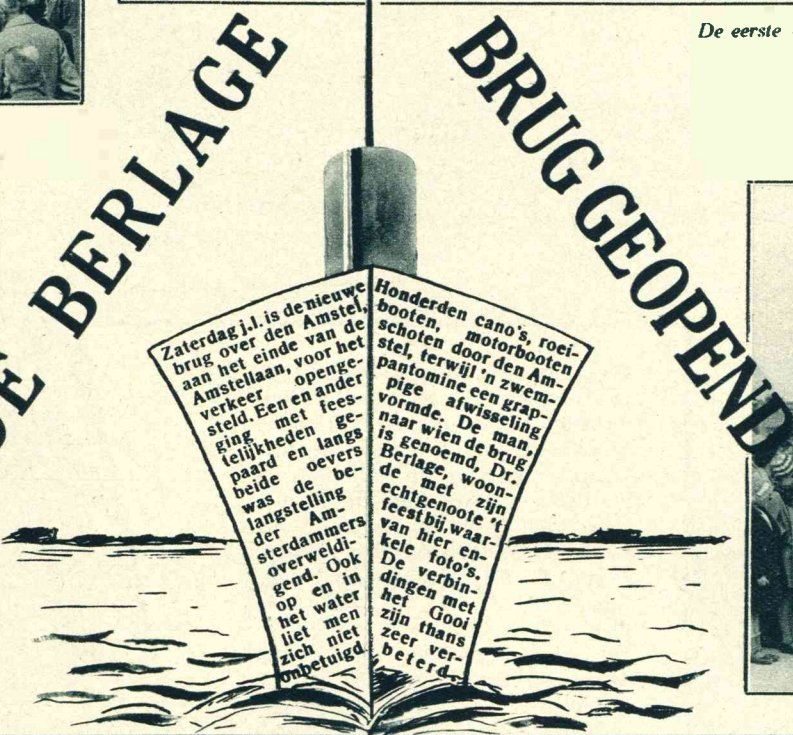
Burgemeester de Vlucht speechte vanuit den toren.

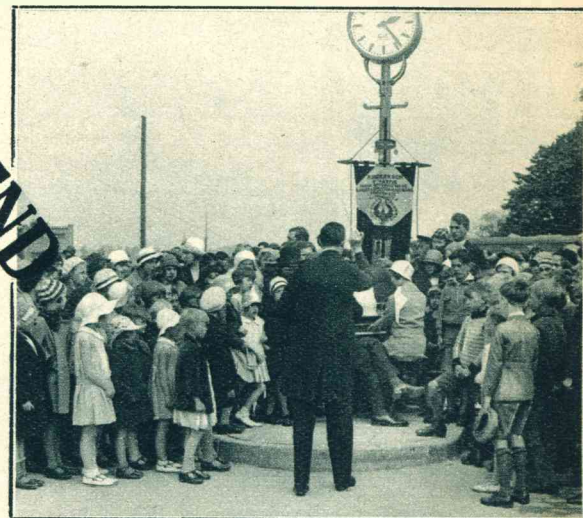
De eerste dag kon de brug haar stevige constructie bewijzen.

Toen de klap was neergelaten demonstreerden er allereerst gymnasten op.

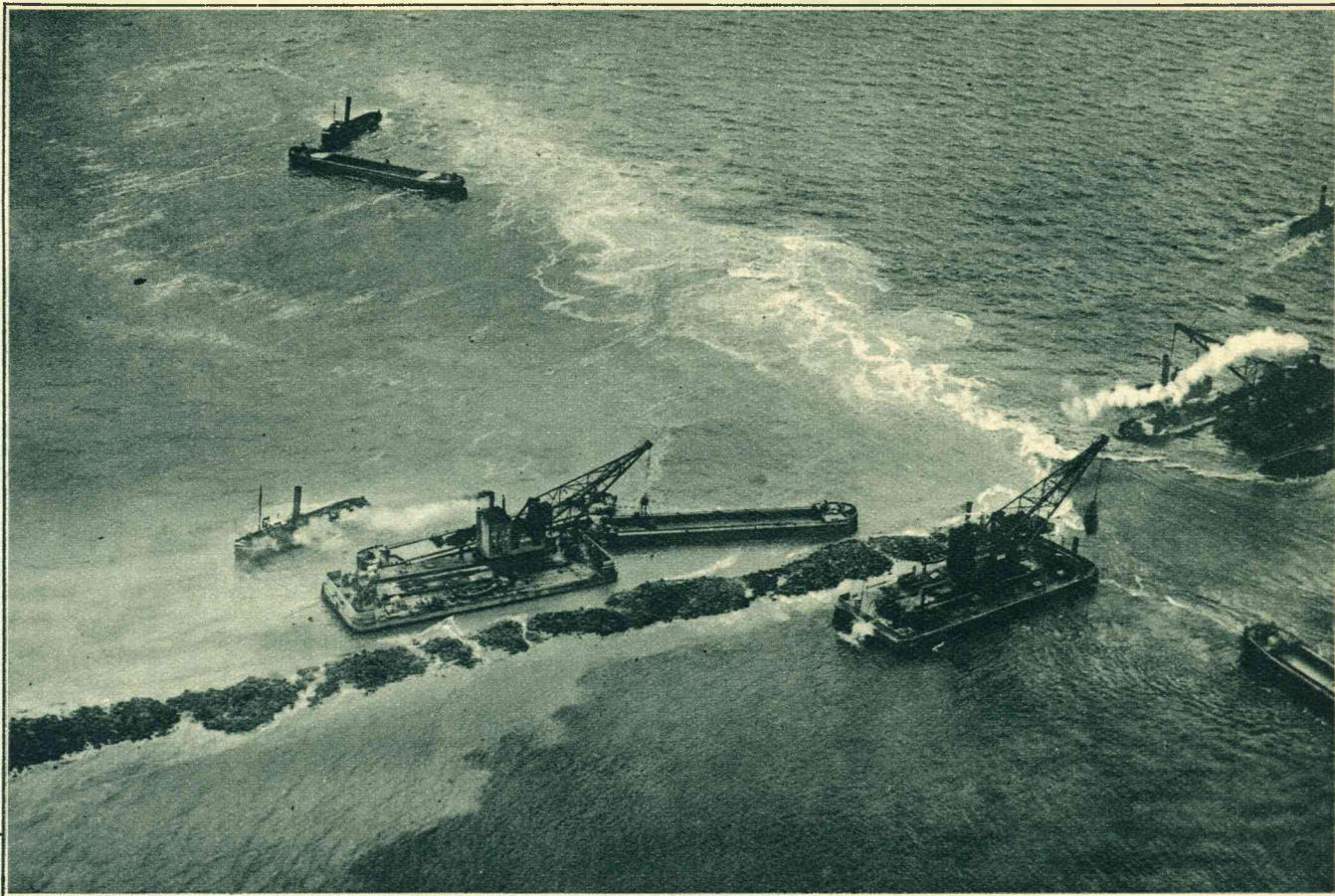
't Kinderkoor „t Harpje" zong een feestlied.

Het water van den Amstel was bijna niet meer te zien, zoozeer was 't „bevolerd" met bootjes.

HET EINDE DER ZUIDERZEE

Zoo is dan Zaterdag 28 Mei, des namiddags om 2 minuten over ééne (Zomertijd) de afsluiting der Zuiderzee een voldongen feit geworden. Hiermede is een werk voltooid, dat op de geheele aarde zijn weerga niet vindt en waarheen dan ook de geheele wereld met bewonderende belangstelling ziet. De Nederlandsche ingenieurs hebben het IJsselmeer geschapen, en terecht is allerwege de vreugde groot.

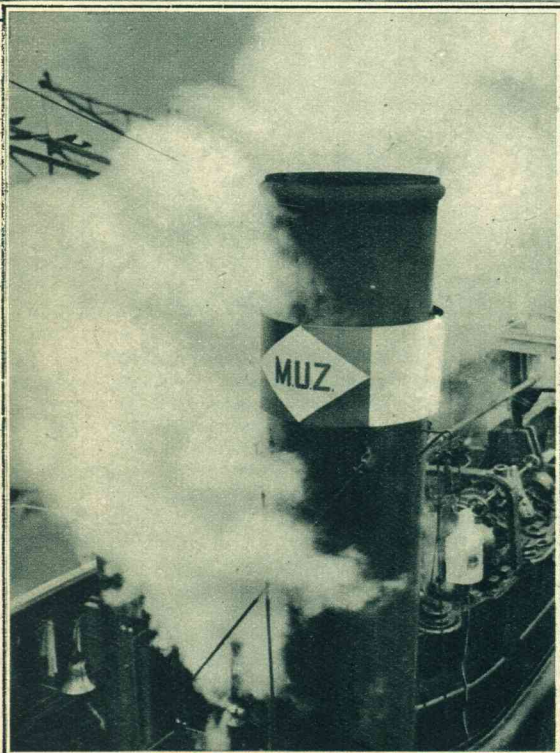

Een bijzonder fraaie K.L.M. opname, waarop duidelijk de laatste opening in den afsluitdijk, die binnen enkele oogenblikken gedicht zal worden, is te zien.

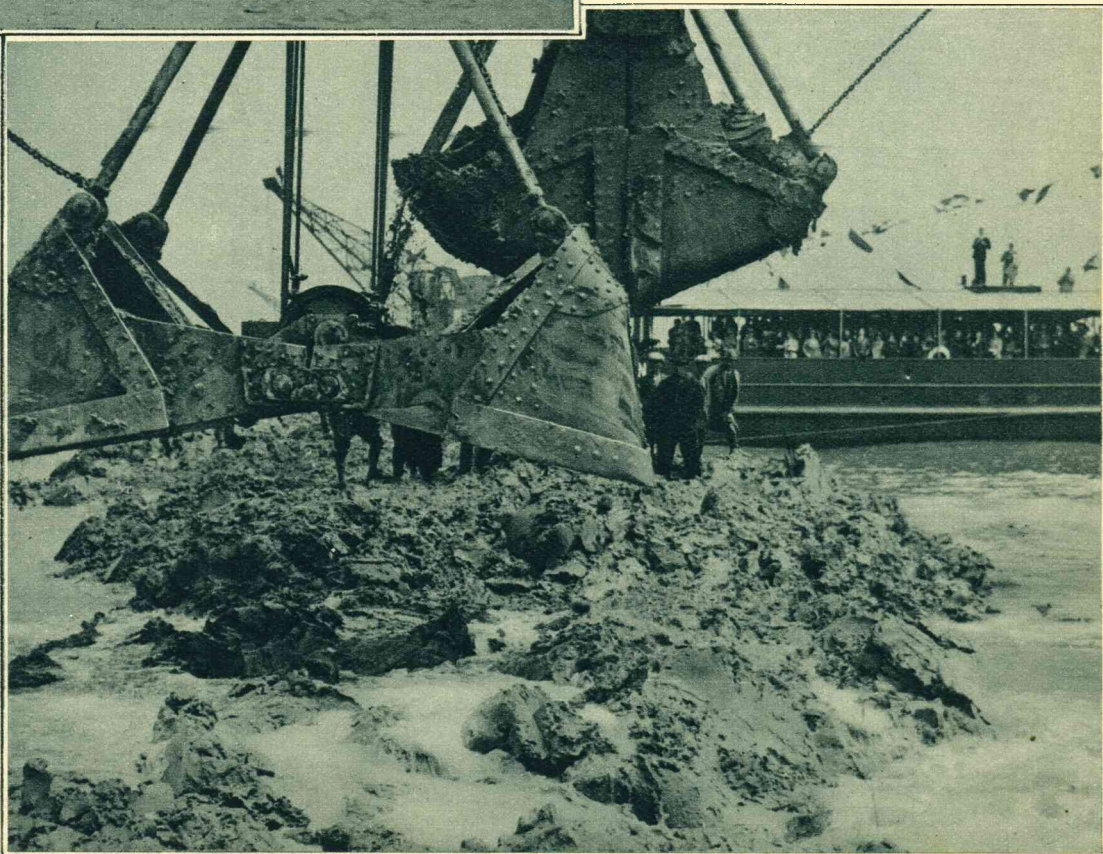
Rouwdag in Spakenburg.

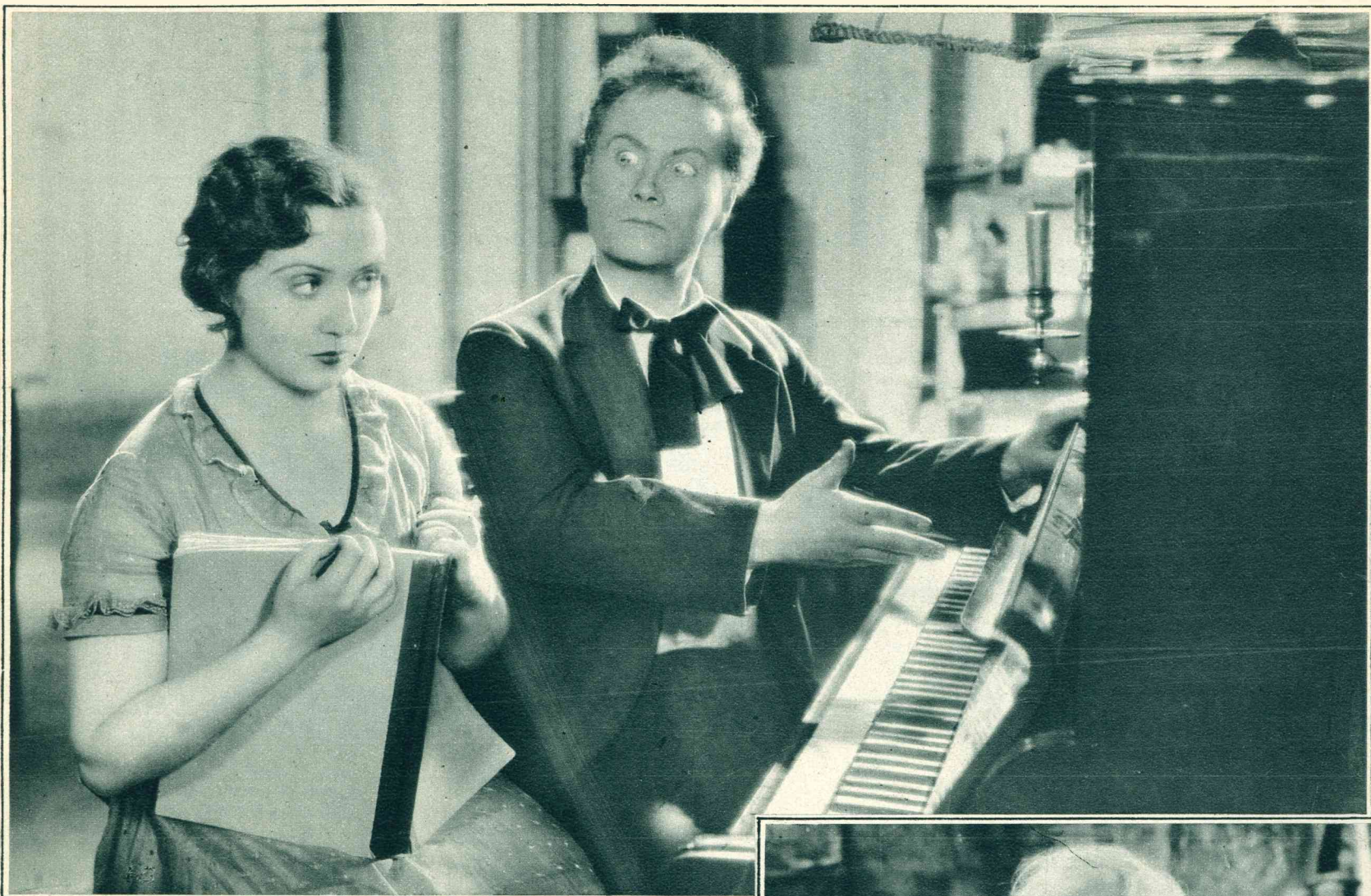
nu de afsluitdijk tusschen Wieringen en Friesland is gereed gekomen. Voor de Zuiderzeevisschers is het echter een bittere dag geweest. Hun eeuwenoud, schoon en gevaarlijk beroep is onherroepelijk ten doode gedoemd en men kan zich hun droefheid, welke werd geuit door op de schepen de vlaggen halfstok en de netten aan den mast te hangen, begrijpen.

Terwijl men op de booten met autoriteiten en genoodigden met spanning toeziet, wordt door de kranen de laatste bak met kleileem boven 't laatste gat gelid en leeggeworpen.

Nauwelijks was de dijk een dijk of de sirenen loeiden oorverdooptend de vreugde over de voltooiing van het grootsche werk uit.

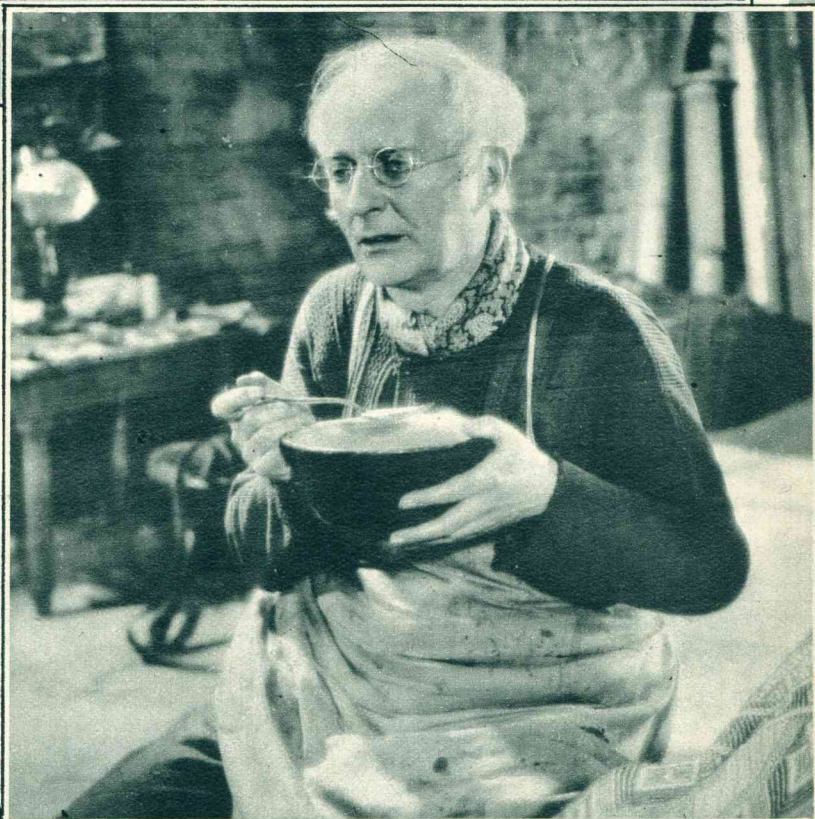

„Zie je dan niet, dat het zoo is?“

Mijn Leopold

De schoenmaker Weigel (Max Adalbert), nadat hij alles voor zijn zoon heeft opgeofferd.

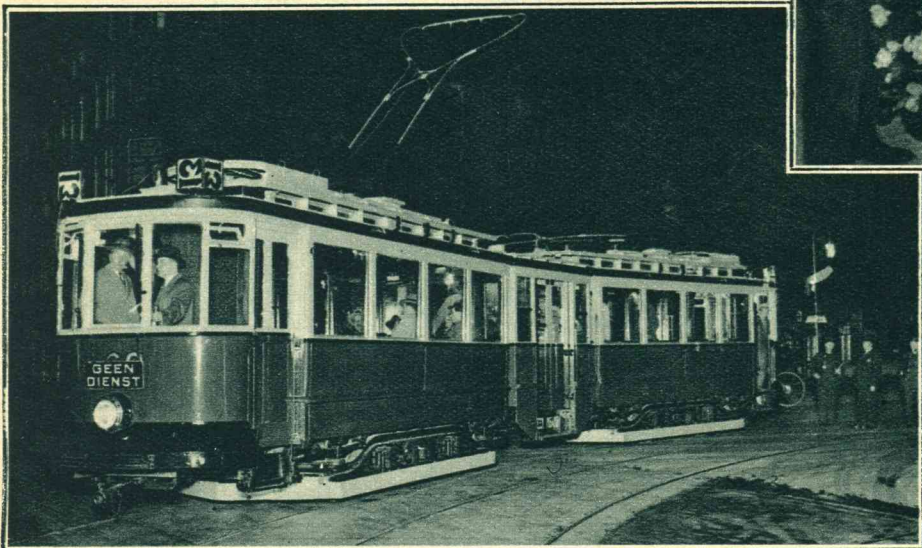
De schoenmakersgezel, zijn spaarbankboekje en de uitverkorene zijns harten.

Mijn Leopold" is een van die hartroerende, droevige geschiedenissen, die gebaseerd zijn op de aan verafgoding grenzende liefde van een ouder voor zijn kind. Een dergelijke liefde kan catastrophale afmetingen aannemen, wanneer het kind van zijn verkregen „macht" misbruik gaat maken door zijn vader finaal uit te kleeden, zooals men dat in zuiver Hollandsch noemt. Wanneer dan desondanks niets in staat blijkt, het geloof en het vertrouwen van dien vader in dien zoon aan het wankelen te brengen, dan weet men bij voorbaat welk een wolk van medelijden met dien vader uit het publiek zal opstijgen en hoe menige traan zal worden geplengd op het altaar der sentimentaliteit. Indertijd had Adolphe L'Arronge reeds met zijn tooneelstuk, waarnaar deze film werd vervaardigd, een geweldig succes en dat was niet in 't minst te danken aan het feit, dat hij aan het eind het lijden van den vader in vreugde veranderde. Max Adalbert, de filmvader bij uitnemendheid, speelt ook thans weer de hoofdrol en is een voortreffelijke schoenmaker. Deze rol ligt hem bijzonder goed, dat heeft men kunnen zien in de film De kapitein van Köpenick. Weliswaar bereikt hij hier eerst aan het einde een dergelijk schoenmakers-stadium als in de Köpenick-film, doch ook op zijn creatie van „schoenmaker-industrieel" valt niets aan te merken. In de tegenhandeling van deze tragedie, die door N.V. Remaco te Amsterdam wordt uitgebracht, spelen verder Camilla Spira, Gustav Fröhlich en Harald Paulsen.

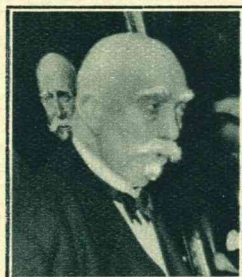

2 Juni was het echtpaar G. Bourdman-Heekelaar, Blanckenstraat 38, Amsterdam, 45 jaren gehuwd. Het echtpaar Boas, 3e Oosterparkstraat 258, is 7 Juni e.k. 55 jaren gehuwd.

De actrice Mevrouw Marie van Westerhoven werd ter gelegenheid van haar 75sten verjaardag gehuldigd, na de opvoering van „De medailles van een oude vrouw” in den Hollandschen schouwburg.

De „harmonicatram”, die 67 zitplaatsen biedt, heeft des nachts een proefrit door Amsterdam gemaakt. De Gemeentetram zal dit nieuwe en snellere vervoermiddel binnenkort in gebruik nemen.

In „Krasnapolsky” te Amsterdam werd Mr. Harm Smeenge gehuldigd bij gelegenheid van zijn 80sten verjaardag.

Een foto van de jaarlijkse Sacramentsprocessie op het Amsterdamsche Begijnhof. De deken Dr. G. C. Van Noort in den stoet.

Prinses Juliana bracht een bezoek aan den Wieringermeer polder. Een foto tijdens den rondgang door Slootdorp.

Het Russisch Ballet van Monte Carlo zal te Amsterdam onder auspiciën van het Concertbureau Krauss eenige voorstellingen geven, met medewerking van het Utrechtsch Stedelijk Orkest. Een scène uit „Concurrence”, een ballet van André Derain, muziek van Georges Auric.

Het echtpaar Klugt-Takes op Den Oever, Wieringen, vierde 29 Mei j.l. zijn gouden huwelijksfeest. A. Rovers en A. Rovers-Jans te Hillegom vierden de gouden bruiloft.

ALLERLEI

Hamburgersund

EEN MERKWAARDIGE LUCHTFOTO VAN ZWEDENS WESTKUST

HORACE MAAKT EEN SLUIPPERTJE...

DOOR A. M. BURRAGE

Horace Livingstone Short had twee jaar geleden den leeftijd bereikt, waarop de „Nationale Levensverzekeringsmaatschappij” haar trouwe employé's pleegt te pensionneeren. Hij was bij deze instelling in dienst geweest, sedert hij oud genoeg was om één boordje te dragen en de maatschappij had hem, behalve het zeer behoorlijke pensioen, een plechtig en hartelijk afscheid geschonken, met warme handdrukken van directie en commissarissen, een gouden horloge met inscriptie en een vleienden brief, dien hij met trots aan familieleden en bekenden kon toonen.

De Shorts, man en vrouw — kinderen hadden ze niet — woonden in een keurig villaatje van zes kamers, in een tuinwijk van Shoddington, „Park Zonneschijn” genaamd, een tuinwijk, bezaaid met keurige villaatjes in denzelfden stijl als het hunne. Horace „genoot” nog geen week van zijn pensioen, toen hij ontdekte, dat zijn pas-verworven vrijheid heelemaal geen vrijheid was. De verandering in zijn levensomstandigheden was het best te vergelijken bij die van een galei-slaaf, die verkocht wordt aan den eigenaar van een suikerplantage... Mevrouw Short vervulde de rol van den plantage-eigenaar met onvergelyklijk talent!

Want zooals de meeste kleine, ietwat-vreesachtige mannen, die groote, heerschzuchtige vrouwen hebben getrouwd, speelde Horace Livingstone Short de tweede viool in het huiselijk orkest....

Mevrouw Short was een groote, zware, forschegebouwde vrouw, voorzien van een dubbele onderkin, met grijs haar — de onsympathieke soort grijs wel te verstaan, met een vaal-bruine tint erin — en ze droeg het, zooals de machtige toren van een kathedraal bijwijlen een stormwolk op zijn spits draagt.

Toch kan niet gezegd worden, dat ze Horace bepaald onvriendelijk behandelde; maar ze had zijn leven tot in alle bijzonderheden ingedeeld en gereglementeerd, zoodat ze een soort onbarmhartig en onontkoombaar noodlot voor hem was. Ze liet hem boodschappen doen en belastte hem met allerhande karweitjes in het huis en in den tuin en was erin geslaagd bij zichzelf en anderen, ja, bijna bij Horace-zelf, de vaste overtuiging te vestigen, dat tuinieren, timmeren en schilderen Horace's meest-geliefkoosde bezigheden waren. Dat zij het beheer voerde over hun gemeenschappelijke financiën behoeft nauwelijks betoog; evenmin dat ze haar echtgenoot een zakgeld toekende, dat allerminst in overeenstemming was met de normale behoeften van een man, noch met hetgeen zij zich konden veroorloven.

Op een heerlijken lentemorgen, twee jaar na zijn pensionneering, was Horace bezig met behulp van een gieter den groei van eenige vroege muurbloemen aan te wakkeren. De gieter — of beter gezegd het gietertje — had geen grooter inhoud dan anderhalven liter, maar zijn vrouw had beslist dat het bestendig heen-en-weer loopen naar de bijkeuken om hem opnieuw te vullen, een uitermate gezonde lichaamsbeweging voor Horace was. Het was tijdens een van deze menigvuldige expedities dat hij, boven het loopen van de kraan uit, de stem van zijn vrouw hoorde, die hem — uit een van de voorkamers — riep. Hij zette den gieter neer en dribbelde gehoorzaam naar voren, om haar in den salon te vinden, met een groote schaar overlangs tusschen de tanden geklemd, zoo op de manier, waarop ouderwetsche zeeroovers hun dolken hielden, als ze aan boord van een koopvaarder klauterden.

„Horace,” zei Mevrouw Short, onder en boven de schaar sprekend.

„Ja, vrouwtje,” klonk het onderdanig.

„Dat is al de tweede pijp, die je vanochtend rookt.”

„Ja, vrouwtje, maar de eerste was niet zoo erg vol.”

Mevrouw Short fronste de wenkbrauwen.

„Leg haar weg en ga je andere jas aantrekken, Horace. Je moet even voor me naar Shane & Saun-

ders in de High Street gaan en nog wat van deze stof halen; ik kom twee meter tekort voor de stoel-overtrekken. Ik heb het goed daar gekocht, dus je zult er nog wel wat bij kunnen krijgen. Maar kijk goed uit je oogen, dat ze je precies hetzelfde patroon geven en je niet wat anders in de handen stoppen. En kom alsjeblieft zoo gauw mogelijk terug, Horace. Ga maar met de tram heen en weer; ik wacht erop. Hier heb je een staaltje.”

Ze overhandigde hem een reepje cretonne van een zeer opzichtig en kakelbont patroon. Mevrouw Short hield van druk en kleurig....

Horace nam het lapje aan, verwisselde zijn tuinjasje voor een net grijs colbertje, dat bij zijn broek en vest paste en kwam terug om het benoedigde geld in ontvangst te nemen. Zijn vrouw wist precies hoeveel hij voor de twee meter stof zou moeten betalen en telde dat bedrag voor hem uit, met en benevens drie stuivers voor de tramreis vice-versa. Onder een stortvloed van vermaningen zich toch zooveel mogelijk te haasten, spoedde Horace Livingstone Short zich de kamer uit. Hij had zielig-veel van een speelgoedmannetje, dat door een kinderhand is opgewonden en, losgelaten, in actie komt.

Het was een zonnige dag; buitengewoon warm voor den tijd van het jaar. Toen hij aan de tram-halte kwam, besloot Horace een plaatsje boven op den wagen te zoeken. Het was prettig, wel-doend, verkwikkend warm op zijn verheven zitplaats en terwijl hij zich vol welbehagen in het zonnetje koesterde, werd hij zich meer en meer bewust van dat mysterieuze in de atmosfeer, dat poëtische zielen „lente” plegen te noemen en dat voor een heeleboel van zijn medemenschen de wereld vandaag tot een uitermate plezierig oord zou maken.

Vaag doemde het besef in zijn hersens op, dat de polsen van het leven op een dag als dezen feller klopten dan gewoonlijk, wijl de verwachtende aarde den kus van het romantische had ontvangen. Achter de muren en vensters van de „keurige” huisjes, waarlangs de tram hem in snelle vaart voerde, droomden jonge meisjes bij hun huishoudelijk werk van jonge mannen, die hen 's avonds zouden komen afhalen en meenemen naar een bioscoop of met hen wandelen onder uitbottende boomen, waar de lentewind zacht doorheen suiste, op zijn lichte wieden zoete geuren dragend van pasontloken bloesem en waartusschen het licht van de maan plekken van zilver tooverde. Jeugd en liefde dansten in de lucht, precies zooals zij het hadden gedaan, toen hij nog een jongen was; maar hij was oud en vermoeid geworden en mocht alleen nog maar ter zijde staan en 'n deuntje fluiten....

Ijdele, maar schoone en tevens hoogst-onschuldige droomen van lente droomde Horace Livingstone Short; droomen van avontuur, waarin hij zelf alleronzinnigst de rol van sprookjesprins vervulde. Maar andere droomen, heel materialistisch en laag-bij-den-grond, mengden zich tusschen zijn gulden visioenen. De warmte, na de inspanning van het water-dragen in zijn tuin, maakte hem dorstig. Om kort te gaan, welke onduidelijke verlangens ook binnenin hem het hoofd mochten opsteken — één verlangen was machtiger dan deze alle: het verlangen naar een koel glas bier.

Hij had nooit de begeerte gehad — en evenmin de middelen — om veel te drinken, maar toch had hij vele malen in zijn leven van een glas bier genoten. Nog meerdere malen echter had hij het zich ontzegd, tengevolge van een wanverhouding tusschen lust en geldbezit. Maar toen hij nog op kantoor was, was het toch niet zóo moeilijk geweest zich af en toe op 'n glaasje bier te trakteeren als tegenwoordig. Door een verstandig en zuinig beheer van het geld, dat Mevrouw Short beschikbaar stelde voor een kleinigheid bij zijn boterham en door een enkelen keer afstand te doen van het dagelijksche stukje kaas of worst, kon er nu en dan

een biertje af. Maar thans was dit onmogelijk geworden en was hij aangewezen op visites bij gast-vrije vrienden, waarbij Mevrouw Short steeds een argusoog in 't zeil hield, dat Horace's alcoholische uitpattingen zich tot één glaasje beperkten.

Intusschen moet de lezer niet veronderstellen, dat Horace Livingstone Short, ondanks zijn heftig verlangen naar een koelen dronk, ook maar één seconde in de verleiding kwam zich te vergripen aan de gelden, welke hem voor den aankoop van de twee meter stoelbekleding waren ter hand gesteld. Dat zou een tè monumentaal misdrijf zijn geweest, waaraan de gedachte alleen al den kleinen man koude rillingen zou hebben bezorgd, gesteld dat de stoute idee in zijn hoofd was opgekomen. Maar hij bezat, als zijn persoonlijk, onbezwaard en onbetwist eigendom, de som van drie halve stuivers om het vurig-begeerde gerstenat machtig te kunnen worden.

Hij bezat, behalve de genoemde drie halve stuivers van zichzelf, precies hetzelfde bedrag voor zijn terugreis per tram. Als hij die eens aansprak.... Hij zou met snellen pas kunnen terugloopen en niet meer dan een betrekkelijk zachtzinnig standje van zijn geliefde Emma riskeeren, wanneer hij vertelde dat de winkelfuffrouw een heelen tijd naar het bijpassende dessin had moeten zoeken.

Het probleem was nog niet opgelost, toen hij uit de tram stapte, zijn zelfstrijd nog niet uitgevochten. Punctueel man als hij was, ging hij eerst naar den winkel van Shane & Saunders, kocht het cretonne en was absoluut niet verbaasd dat het precies zooveel kostte als Emma ervoor had uitgetrokken. Dat een eventueel prijsverschil zijn bier-escapade zou mogelijk maken, had hij geen oogenblik verwacht....

Hij stond weer op straat met drie stuivers in zijn zak, nog even dorstig en besluiteloos, als toen hij den winkel was binnengegaan. Op geen vijftig meter afstand bevond zich „De Koningskroon”, het voor-naamste café-restaurant van de stad en deze verleidelijke instelling bedreigde zijn terugtocht uit de linkerflank. Als het hem lukte, ongehinderd langs dit gevaarlijke punt te komen, zou hij erin slagen de tramhalte te bereiken, zoowel met geld voor den rit naar huis als in het ongeschonden bezit van zijn drie halve stuivers. Het was wat men noemt een gokje met het noodlot.

Hij had nog geen tien stappen gedaan, toen hij midden op straat een jongeman zag staan, blootshoofds en vol verlangen om zich heen kijkend. De jongeman droeg een keurig zwart pak met grijze broek, en een bloem in zijn knoopsgat, gevoegd bij de onberispelijke kleedij, wekte onmiddellijk den indruk van iets feestelijks. Zijn blauwe oogen ontmoetten die van Horace Short en bleven op het kleine, blozende gezicht rusten. Horace Short was uitverkoren om bruiloftsgast te zijn, ofschoon hij het zelf op dat moment niet wist....

Jack Sawyer — aldus de naam van den jongeman in feestkleeding — sprak Horace Short aan, op een toon die zoowel verontschuldiging als innemend klonk.

„Neemt u me niet kwalijk, meneer, dat ik u zoo maar lastig val, maar zoudt u mij wellicht een grooten dienst willen bewijzen? Het zal u niet meer dan een paar minuten kosten.”

„Met alle genoegen, meneer,” antwoordde Horace, met even beminlijke beleefdheid.

„Tenminste wanneer het in mijn vermogen is....”

De jongeman maakte een wijf-beweging in de richting van een open deur boven aan een stoep. Zijn glimlach kreeg iets onmiskenbaar-schaapachtigs.

„De zaak is,” legde hij uit, „dat ik op het punt sta te trouwen. Mijn bruid is binnen. Maar ik heb vergeten voor getuigen te zorgen. Een hebben we al opgedaan, maar nu moet er nog een tweede zijn. U zoudt ons buitengewoon verplichten als u....”

Er begon een lichtje in Horace's oogen te dansen. Wat straks boven op de tram onbestemd door zijn brein had rondgespookt, scheen thans wondere werkelijkheid te worden! Het was inderdaad een dag voor bruiloften, er was iets opwekkends en

Haar tweede verjaardag.

geurigs in de lucht als van wijn en in iedere fluis-tering van den lentewind klonk de roepstem van het ééne jonge hart naar het andere.

„Natuurlijk meneer; met alle plezier,” verklaarde Horace, zijn gezicht één en al glimlach. „Het is me bepaald een vreugde u van dienst te kunnen zijn.”

„Ik ben u buitengewoon dankbaar,” hijgde de jongeman. „Dezen kant uit alstublieft. Na u...”

Voor hij het wist was Horace in een ruime marmeren hall geloodst, waarop aan alle kanten deuren met matglazen bovenpaneelen uitkwamen; zwarte letters op het glas duiden de bestemming der erachter-liggende vertrekken aan. Zijn begeleider opende een van de deuren en Horace zag een heel jong en heel knap meisje in een elegant donkerbruin mantelpakje. Ze leek nog haast een kind, vond Horace, toen ze met een opgewonden gebaar zijn begeleider begroette.

Jack Sawyer wuifde opgewekt terug.

„Het is in orde, hoor meisje. Ik heb iemand. Dit is meneer.... neemt u me niet kwalijk ik ben uw naam vergeten.... meneer.... mag ik u mijn vrouw voorstellen.... dat wil zeggen, over 'n paar minuten zal ze mijn vrouw zijn. Gaat u mee, meneer.”

In de bureau-ruimte, naast den lessenaar van den ambtenaar van den Burgerlijken Stand, stond een vervallen individu met waterige oogen, 'n roodpaarsen neus en havelooze kleeren, welk individu, blijkens den naam waarmede hij het register teekende, Alf Kebbins heette en duidelijk liet merken dat niets hem aangener zou zijn, dan zoo spoedig mogelijk te kunnen vertrekken, na de verwachte belooning te hebben geïncasseerd. De ambtenaar van den Burgerlijken Stand, een uitgedroogd, zuur manneke, was het vijfde lid van het gezelschap en verbond de twee jongelieden in den echt met de

onontroerde zakelijkheid van een timmerman, die twee stukken hout aaneenspijkt.

Terwijl de „plechtigheid” werd voltrokken, keek Horace van terzijde naar het meisjesachtige bruidje. Zou dit lieve kind ook mettertijd een Emma worden? En zou die aardige, knappe jongen over veertig jaar, toevallig op straat om een van haar ontelbare bevelen uit de voeren, eveneens een bruid-en-bruidegom tegen 't lijf loopen en.... zich herinneren.... en zich met een pijnlijk hart afvragen....?

Het ging alles heel vlug in zijn werk. De vereischte stukken waren geteekend — Jack Sawyer keerde zich om en kuste zijn jeugdige echtgenoot. De heer Kebbins, nog steeds gehaast, liet een gesmoorde, sterk-alcoholische kuch hooren en ontving in ruil voor zijn goede diensten een biljet van tien shilling.

„Ik dank je wel voor je hulp,” zei Jack Sawyer, terwijl hij den man het geld overhandigde. „Dit zal je zeker wel te pas komen, hè; maar denk er om dat je het per ongeluk niet aan eten uitgeeft....”

Terwijl de ambtenaar de laatste hand legde aan de trouwacte, onderhield Horace zich, in een hoekje van het bureau, met het jonge paar. Nu de beide heeren officieel elkaars namen wisten, was hij met de vereischte plechtstatigheid aan de bruid voorgesteld en hij achtte het gepast een kleine toespraak te houden, welke hij geprepareerd had, terwijl de ambtenaar bezig was den band voor het leven te leggen.

„Ik bied u mijn welgemeende gelukwensen aan.... in het bijzonder u, mijn waarde heer. Mevrouw, ik feliciteer u van harte. Een lang leven voor u beiden en nimmer moeilijkheden. Ik beschouw het als een bijzonder voorrecht een bescheiden aandeel aan deze plechtigheid gehad te hebben.”

Ze dankten hem met een beleefd glimlachje.

„En nu,” zei Jack Sawyer. „Als die knaap daar achter de schrijftafel klaar is, moet u met ons gaan lunchen, meneer Short.”

„O, ik vind het buitengewoon vriendelijk van u,” stamelde de kleine man onthutst. „Maar dat is onmogelijk, absoluut onmogelijk.”

„Maar u moet,” verklaarde het jonge mevrouwje, hem met een aanbiddelijk-lieven blik aanziend.

„Wat zou Emma wel zeggen!” dacht Horace Livingstone Short, ineenkrimpend.

„Het spijt me vreeselijk,” herhaalde Horace hulpeloos, „maar ik kan heusch niet. Bovendien, ik ben overtuigd, dat u het veel prettiger vindt met z'n tweetjes te gaan lunchen en mij best kunt missen.”

„Geen sprake van,” verzekerde Jack Sawyer. „Om redenen, die ik u naderhand zal uiteenzetten, bent u de eenige gast, maar één gast moeten we toch in elk geval hebben. Een bruiloftslunch met z'n tweetjes is iets onbestaanbaars, iets ongerijms. Het is toch al zoo'n eigenaardige trouwerij en Jennie zou beslist het gevoel hebben dat er aan het huwelijk wat mankeerde, als we niemand hadden om deelgenoot van onze feestvreugde te maken.”

„Maar is het niet nog wat vroeg om te gaan lunchen?” opperde Horace voorzichtig.

De bruid raadpleegde haar polshorloge.

„Wel 'n beetje,” erkende ze, „maar ik ben overtuigd, dat als we het hem vriendelijk vragen, oom Short geen bezwaar heeft nog wat te wachten. U vindt het toch wel goed dat we u als oom aannemen, nietwaar? Ik weet zeker dat u een schat van 'n oom zult zijn!”

„Ik zou het héél prettig vinden, wanneer u mij als een oom beschouwde,” antwoordde Horace, openbloeiend als een bloem in den zonneschijn. „Maar ik kan werkelijk niet met u gaan lunchen,

hoe vreeselijk het mij ook spijt. Ik... ik heb een dringende afspraak, ziet u."

Hun beider gezichten drukten ongehuichelde teleurstellingen uit en het vleide hem onuitsprekelijk dat ze zoo op zijn gezelschap gesteld waren. Waarom dit zoo was, och, ze zouden moeilijk onder woorden hebben kunnen brengen waarom ze ernaar verlangden den ietwat zonderlingen, vriendelijken, kleinen man vreugde te bereiden... waarschijnlijk kwam het, omdat ze zelf zoo nameeloos gelukkig waren!

"Dan is er helaas niets aan te doen," zei de bruidegom berustend. "Maar ik weet wat anders en dat kan hij eenvoudig niet weigeren. Oom gaat met ons mee om een glas champagne te drinken. Dat doet u toch, oompje?"

Champagne! Welk een tooverwoord! Een paar minuten geleden had hij zijn arme hersens nog in allerlei bochten gewrongen om een middel te verzinnen, hoe hij 'n glaasje bier kon machtig worden! Niet dat hij, diep in zijn hart, niet de voorkeur gaf aan laatstgenoemden drank, maar er was iets hypnotiseerends aan het woord champagne alleen al! Hij had misschien twee of drie keer in zijn leven champagne geproefd en herinnerde zich, dat hij het niet eens bijzonder lekker had gevonden. Hij beschouwde het als een wijn, dien je gedronken moest hebben, om je op dat feit te laten voorstaan! Er was iets grootscheeps, iets aristocratisch, iets weelderigs aan dat woord! En hij herinnerde zich ook, dat de nawerking lang niet onaangenaam was geweest... Hij kon niet besluiten hun uitnoodiging aan te nemen, maar zij hadden besloten en toen de ambtenaar van den Burgerlijken Stand klaar was met zijn werk, sleepten ze hem mee naar buiten, ieder hangend aan een van zijn armen, lachend en uitbundig. Hij ging met hen mee als een zwemmer, die opgenomen wordt door een onweerstaanbare golf en gedragen naar de zonnige kusten van een gelukkig eiland.

Het jonge mevrouwtje Sawyer schreeuwde half over de straat tegen haar heer en gemaal:

"Wat dacht jij eigenlijk, terwijl we getrouwd werden? Ik kon gewoon nergens aan denken! Het duizelde me... het was alsof er binnen in mijn hoofd iets aan het gonzen was. Wat dacht u, oompje?"

"Ik dacht," antwoordde hij eenvoudig, "dat u er vreeselijk jong uitziet voor een-en-twintig..."

Het bruidje legde 'n waarschuwend vinger op haar lachenden mond.

"Sst!" fluisterde ze. "Vergeet het, oom."

Bliksemsnel drong 't tot Horace Livingstone Short door, waarom er geen bruiloftsgasten waren en de benodigde getuigen van de straat hadden moeten worden opgevischt.

"O!" riep hij uit, wel 'n beetje geschrokken, "jullie stoute kinderen!"

"Geen woord erover, als-tublieft," drong Jack Sawyer aan.

"Oompje denkt er immers niet aan ons te verraden," zei Jennie, terwijl ze hem een liefkoozend kneepje in den arm gaf. "Die lieve aardige oom..."

Die lieve, aardige oom! En 'n kneepje in zijn arm van dit schattige jonge vrouwtje! En een geheim

huwelijk met een vervalschte leeftijdsopgave! Drommels-nog-aan-toe, wat 'n ochtend. En nu durfden ze nog te beweren dat de romantiek dood was in deze prozaïsche, moderne wereld!

Ze hadden de eetzaal van „De Koningskroon" heelmaal voor zich op dit vroege uur en Jack Sawyer slaagde erin den om zijn grimmige ontgankelijkheid befaamden ouden kellner iets dat op een glimlach leek te ontwringen, toen hij de wijnkaart vroeg en, na een kort oogenblik van ernstige studie, een flesch van de beste champagne bestelde, die het restaurant in zijn kelders had.

Enkele minuten later schuimde het edele vocht in de kelken. Horace en Jack hieven de hunne gelijktijdig omhoog.

"Op de gezondheid van Jennie," riep de bruidegom uit.

"Op de bruid," voegde Horace zijn heilwensch bij dien van den jongen echtgenoot. „De Hemel zegene haar... zegene u beiden!"

Hij dronk, het eerste moment zich alleen bewust van een onzichtbaar schuim, dat zijn lippen en neusgaten prikkelde. Het was een plechtige, ceremonieele dronk en dus trachtte Horace zich in te praten, dat hij het werkelijk lekker vond. Jack schonk voor de tweede maal in, maar Jennie bedankte; ze verklaarde lachend, dat ze er niet aan gewoon was. Horace bedankte niet en begon te vinden dat de vroolijke, heldere glans, die over de dingen en menschen om hem heen lag, plotseling nog helderder en vroolijker werd...

Met een blik van welwillend welbehagen keek

hij naar het jonge paar en begon toen zachtjes een deuntje te neuriën, de melodie van een populair liedje uit zijn jongensjaren. Het was lang geleden, dat hij een deuntje had geneuried... Hij voelde zich jaren en jaren jonger. Het was in één woord verbazingwekkend, zoo vol levenskracht en opgewekte activiteit hij zich opeens voelde. O ja, Emma zat thuis op dat verdraaide cretonne te wachten. Stil laten wachten, dacht hij vergenoegd, dat was wel eens goed voor haar, voor de variatie! Hij was een Man, een Man met 'n hoofdletter... o zoo!

Deze plezierige en kloeke overdenkingen werden gestoord door onverwachte geluiden buiten de eetzaal. Een stem sprak. Het was de soort stem, die afkomstig had kunnen zijn van een enorm en tevens woedenden stier, gesteld dat zulk een schepsel het vermogen van de spraak zou bezitten.

Dit was het wat de stem zei, of liever brieschte: „Laat me door! Ik weet dat ze daar binnen zijn. De politieagent in de straat heeft het me gezegd."

De bruid werd bleek en de bruidegom kreeg een kleur van schrik. Horace keek naar de deur; zijn gezicht drukte ontstemming uit: hij vond het onaangenaam, dat een luidruchtig manspersoon den zonnigen vrede van dit samenzijn zou komen verstoren. Toen ging de deur open en 'n zeer groot, zeer fors en zeer opgewonden man in een ruig, grijs pak werd zichtbaar. Zijn oogen schoten vuur en zijn gezicht had de kleur van een pas-geschilderde brievenbus. De vuur-en-vlam-brakende oogen vestigden zich dreigend op het bruidspaar. (Slot volgt)

Bellen blazen.

De tuin van het Rijksmuseum.

Onze Tuinen

Babylons hangende tuinen, een der wereldwonderen van de Oudheid, bloeien nog in de verbeelding der volkeren na. En jongste ontdekkingen hebben bewezen, dat ook in de steden der Inca's tuinenaanleg op de daken bekend moet zijn geweest.

Amsterdamsche hangende tuinen zijn niet (nog niet) bekend, maar misschien zijn zij in beginsel aanwezig in het enkele met bloemen versierde „rotstuintje”, dat op een bovenhuisplat is aangelegd. De hoofdstedelingen klimmen al voldoende, dan dat zij behoefte zouden gevoelen om nog hooger te stijgen en zoo hun particuliere plantsoentjes te bereiken.

Een fraai gezicht op „Frankendaal”.

De rotstuintje van „Artis”.

Zij hebben hun officiële parken — nooit voldoende geprezen — en in deze longen der stad laten zij hun eigen longen volloopen met de gezonde geuren, verspreid door een omgekantelde mestkar, een miniatuur hooischelfje, en diverse soorten welriekende bloemen. De mensch heeft nu eenmaal enkele tegengiften noodig, als hij aan de boorden van het Rokin geboren en getogen is. Op die parken is de Amsterdammer verzot, verliefd. Als baby werd hij er rondgevoerd en mocht hij er onder moeders waakzaam oog de eendjes voeren, als schooljongen ging hij er „de swaone peste”, als melkmuil had hij er zijn eerste scharreltje, als jongeling vertoefde hij er aan „haar” arm in den maneschijn en hield beschouwingen over de toekomst en de sterren, die hij nooit meer daarna herhalen zou, als vader leerde hij er zijn kinderen loopen, en als grootvader schaarde hij zich bij de andere opa's van wie het de laatste levensbehoefte is over den goeden ouden tijd te filosoferen.

Maar een menschenleven lang verzuimde hij notitie te nemen van de Amsterdamsche tuinen, van de enkele intieme parken, die hij rijk is — en waarvoor hij toch ook belasting moet betalen. De openbare tuinen staan in discredit. Waarom?

Een duister raadsel. Toch zijn ze mooi, mooi en leerrijk. Daar is bijvoorbeeld de tuin van het Rijksmuseum. Keurig onderhouden; droomerige waterlilies dobberen er op het vijvervlakje, een enkele aristocratische goudvisch schiet snel en speelsch en onhoorbaar onder het water heen en weer. De bankjes zijn prettig, gemakkelijk. Zou het komen omdat het tóch onrustig zitten is, wanneer al die Diana's, Artemissen, Hermessen, Clio's of hoe ze verder heeten mogen, ons in den nek zien, verward als ze staan in hun klassieke pose? Hoeveel Amsterdammers zijn er ooit in den Hortus Botanicus geweest? Natuurlijk wanneer de Victoria Regia nu eris *niet* bloeide. 't Is toch zoo'n wonder-interessante tuin. Aan ieder blaadje hangt een bordje met de levensomstandigheden en er dwalen geleerden rond, buitenlandse professoren met witte baarden en een vlindernetje in de hand.

En „Frankendaal”, in de Watergraafsmeer, waarvan Edw. B. Koster zoo onvervalscht zong:

O Frankendaal
Mijn klankendaal
Waar merel, mees en wielewaal
Luid orgelden in het lommer.”

Komt men er ooit anders dan om de schaarsche openluchtvoorstellingen bij te wonen? En dan is het nog donker op den koop toe. En toch zou een bezoek aan de daar gevestigde stadskweektuinen zoo de moeite waard zijn.

Een andere te veel verwaarloosde tuin is die van Artis. Niet dat er niet voldoende bezoekers in zouden rondloopen. Soms meer dan het tourniquet aan den ingang kan verwerken. Maar de dieren leggen zoo zeer beslag op de aandacht van de menschen, dat vele van deze laatsten geen oog hebben voor den bijzonder fraaien aanleg, voor de heerlijke bloemen en planten. Zoo sterk trekt de natuur nu eenmaal.

In zekeren zin kan men ten opzichte van de Amsterdamse tuinen spreken van een verwaarloosd bezit. Verwaarloosd niet door de overheid, maar wel door de burgerij, die er veel te weinig aandacht aan besteedt. En heusch, zoo mooi zijn de stadstuinen, die achter onze woningen liggen, nu meestal ook niet.

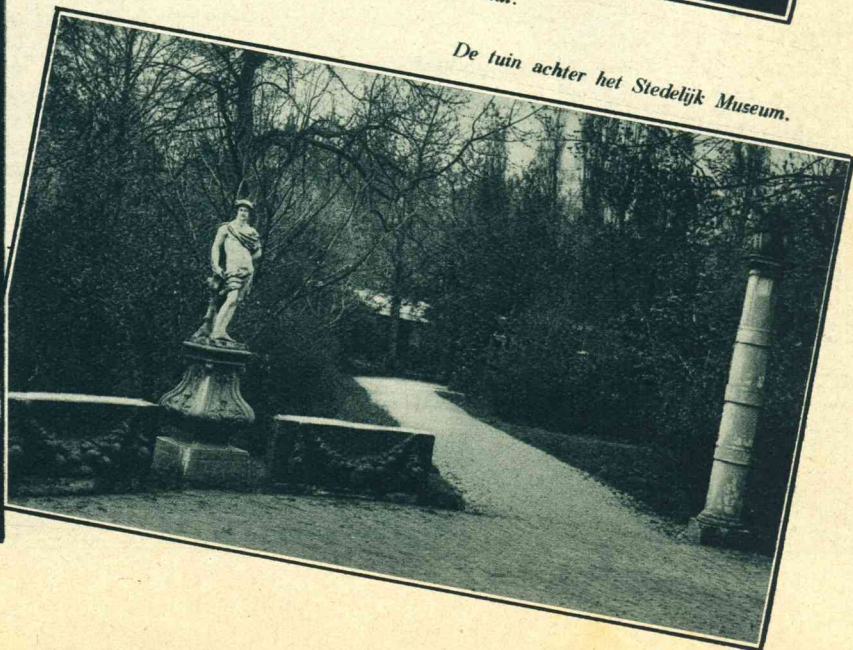

De Hortus Botanicus, waar ieder struikje en plantje voorzien zijn van 'n „boeiende levensbeschrijving.”

Nog een kijkje in den Rijksmuseum-tuin, gezien door het „Overamstelhek” aan de Jan Luykenstraat.

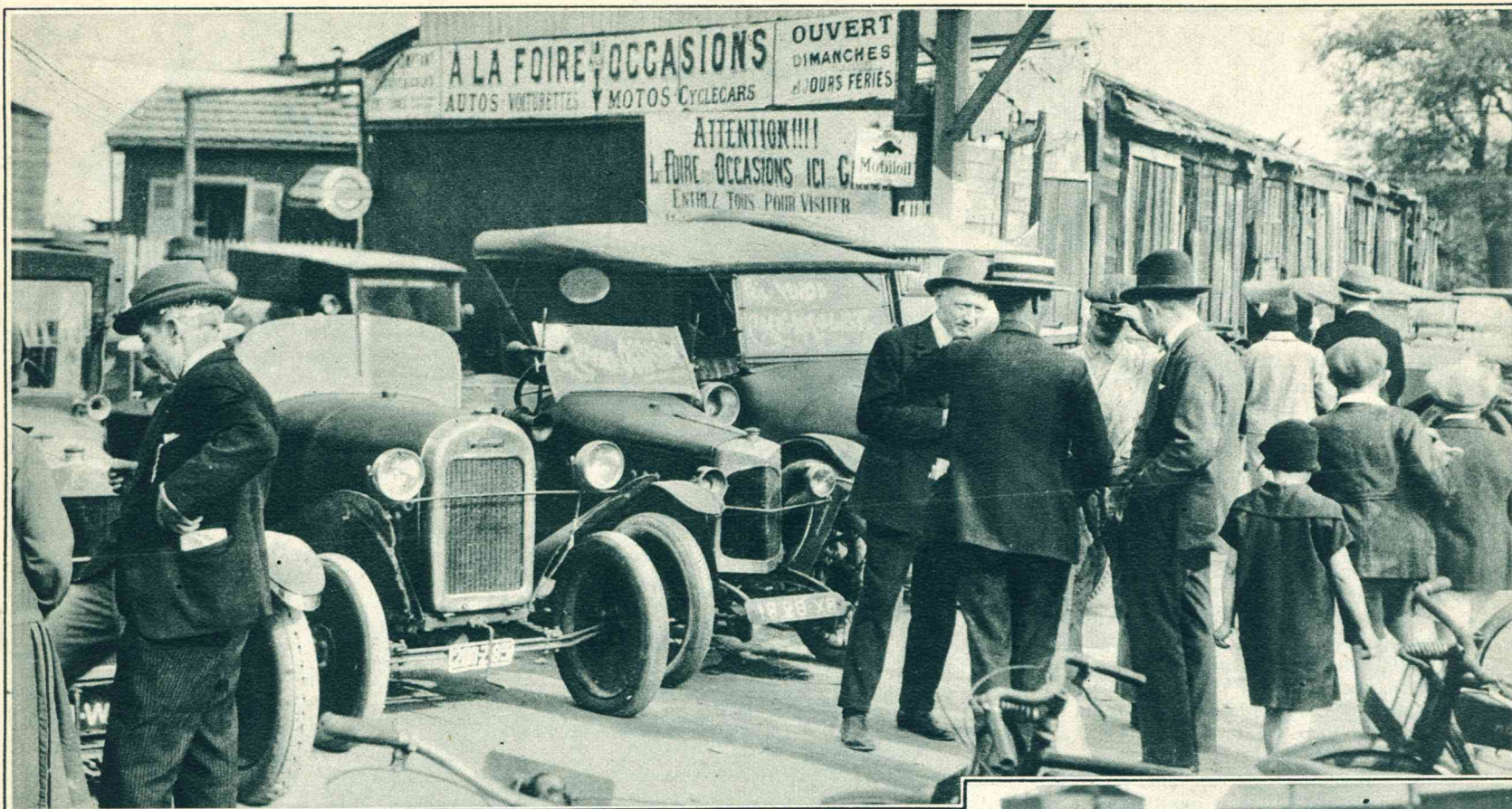

Kijkje in den tuin, behorende bij het Koloniaal Instituut.

De tuin achter het Stedelijk Museum.

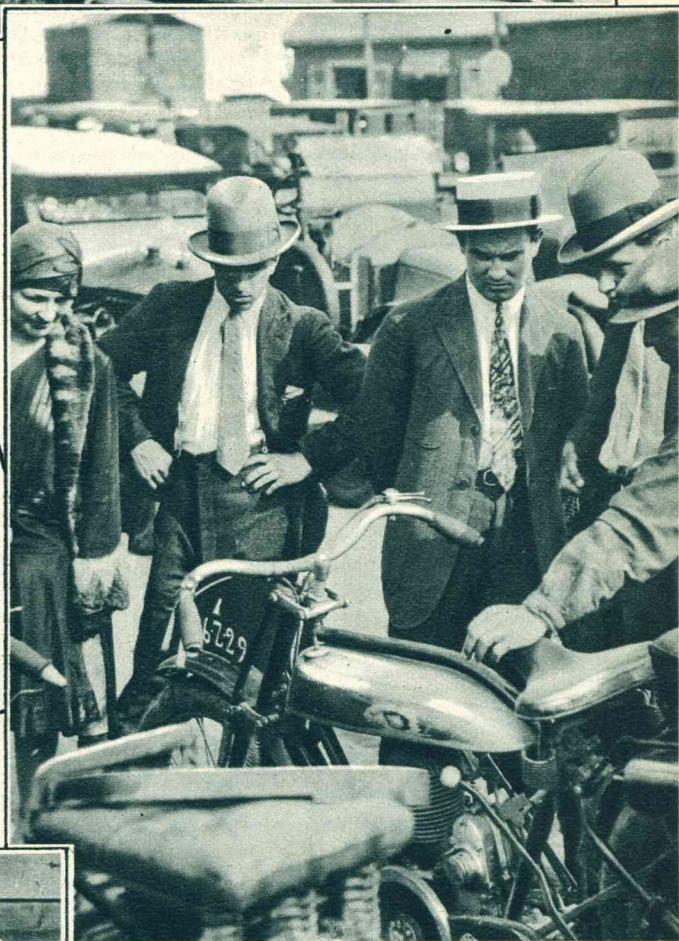

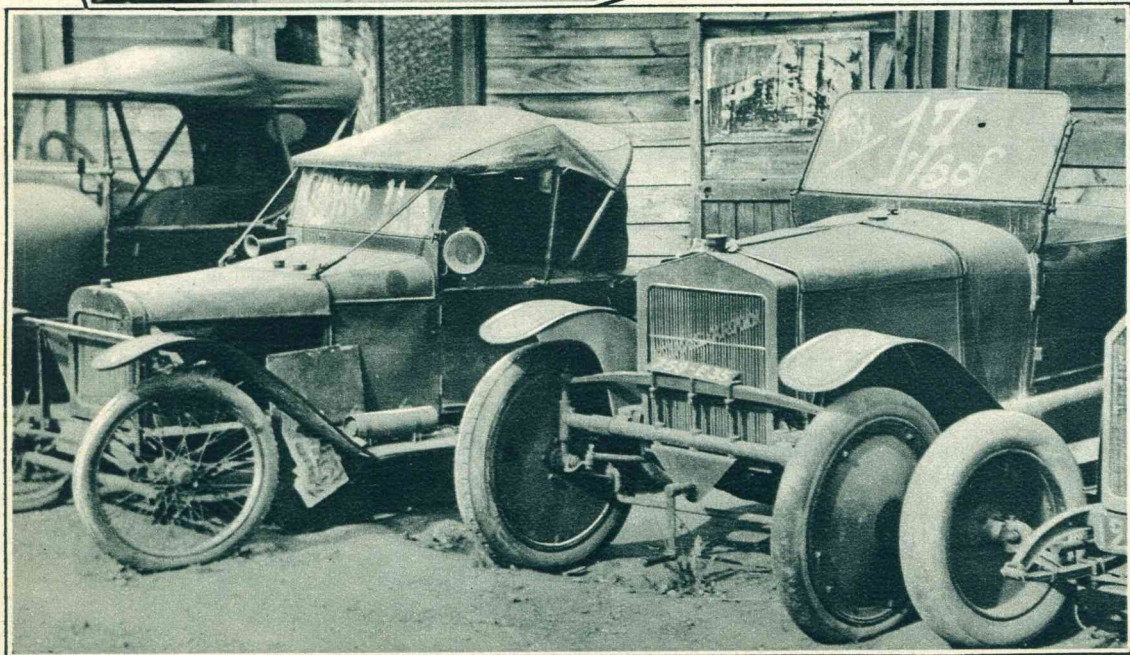
De entrée van
de automarkt.

Mevrouw
zoekt een race-wagen uit.

Deskundigen bezichtigen een motorrij-
wiel, dat zijn besten tijd heeft gehad

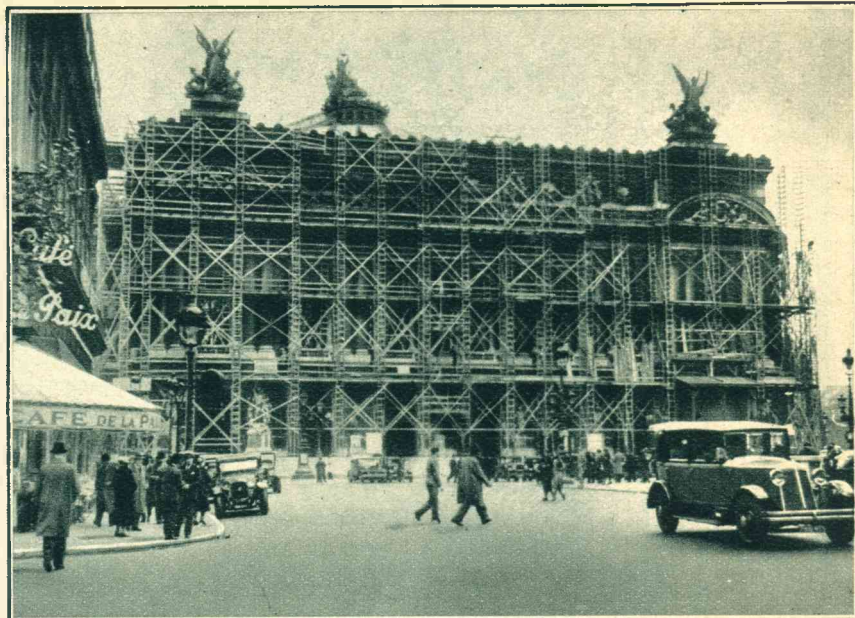

Gelegenheidskoopjes.

De belangstelling voor niet meer nieuwe vervoermiddelen, meer bijzonder voor auto's en motorrijwielen, is over de geheele wereld groot. Om in beurstaal te spreken: „tweedehandsche auto's zijn willig”. Hetgeen niet te verwonderen is nu van duizenden menschen het hoogste ideaal is: autobezitter te zijn. Aan een der uit-
hoeken van Parijs aan de Porte de Vincennes is een ge-
regelde markt van „autoveteranen”. Men ziet er de
zonderlingste modellen — ook onder de koopers. Zaken
worden er nog veel gedaan, hoewel de aanbiedingen soms
meer vijftiende-, en dertigste- dan tweedehandsche moeten
worden genoemd. Naar chique modellen, of „stroomlijn”
moet u er niet zoeken.

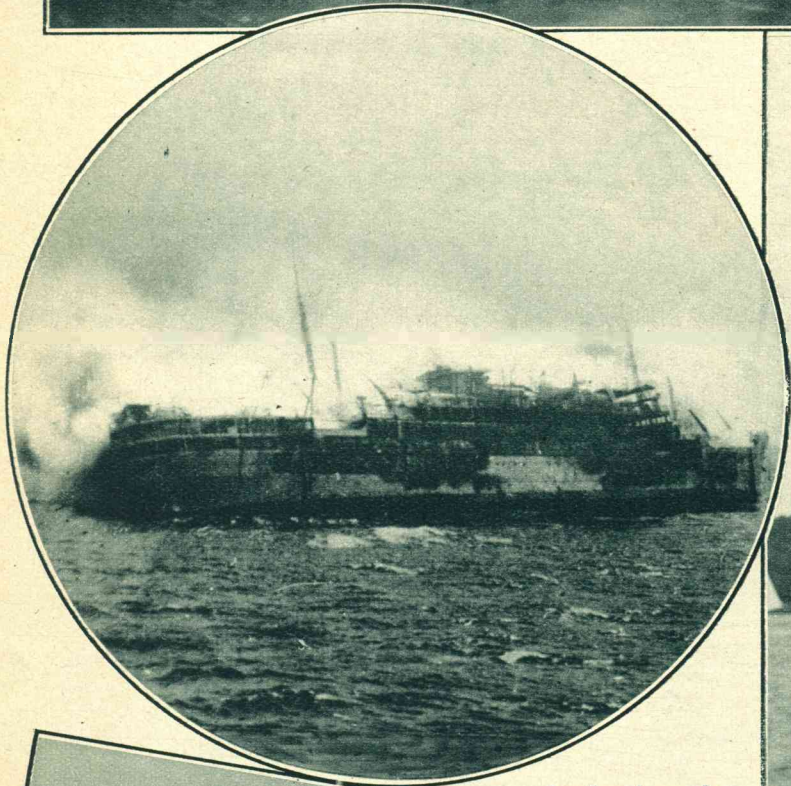
Nieuws uit het

Na den val van het kabinet Brüning ontving president von Hindenburg de verschillende partijleiders, waaronder ook Hitler. Deze werd bij zijn vertrek van het paleis van den president luide door zijn aanhangers toegejuicht.

Buitenland

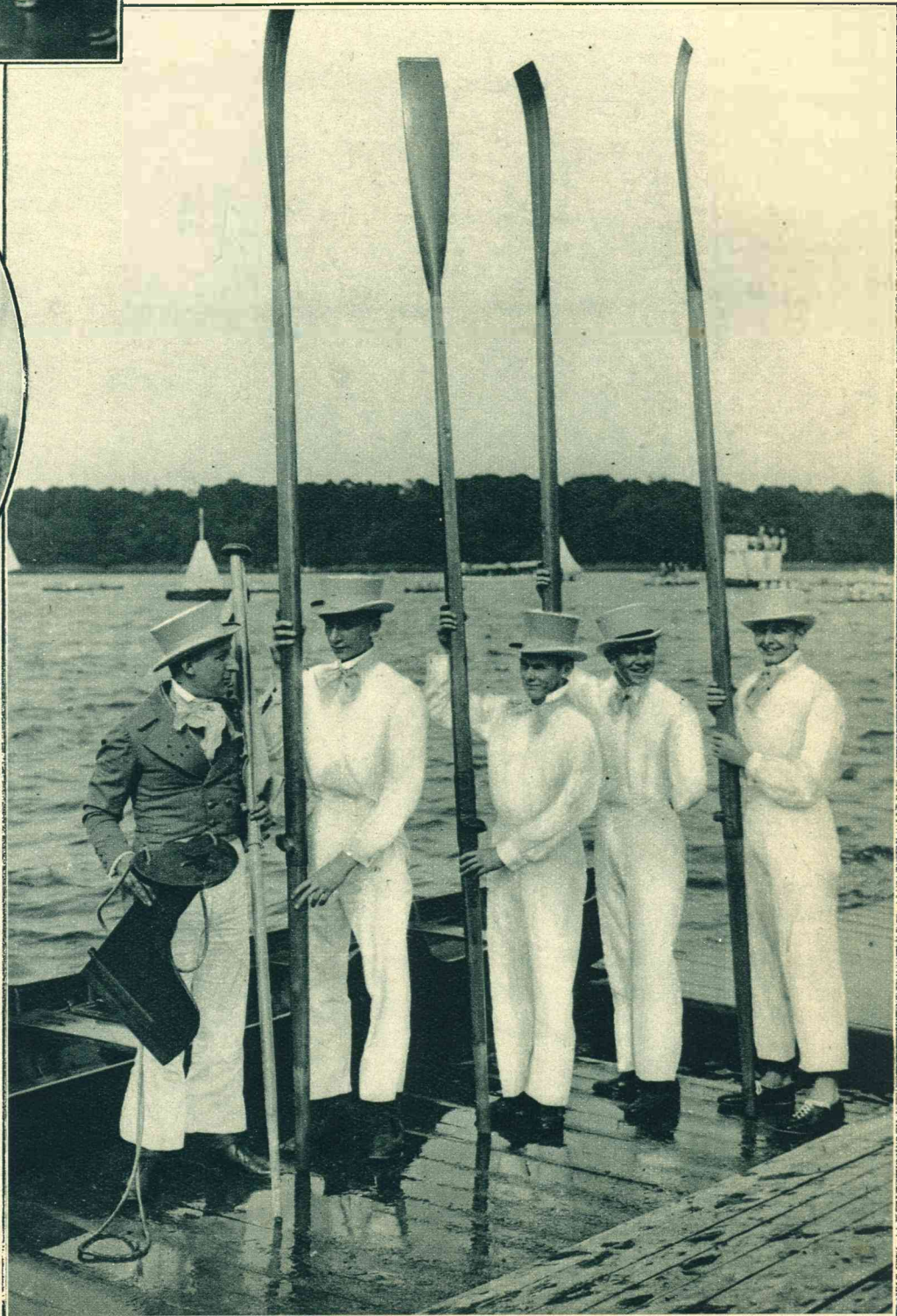
De opera te Parijs wordt gerestaureerd, tengevolge waarvan de gevel een vreemd beeld biedt.

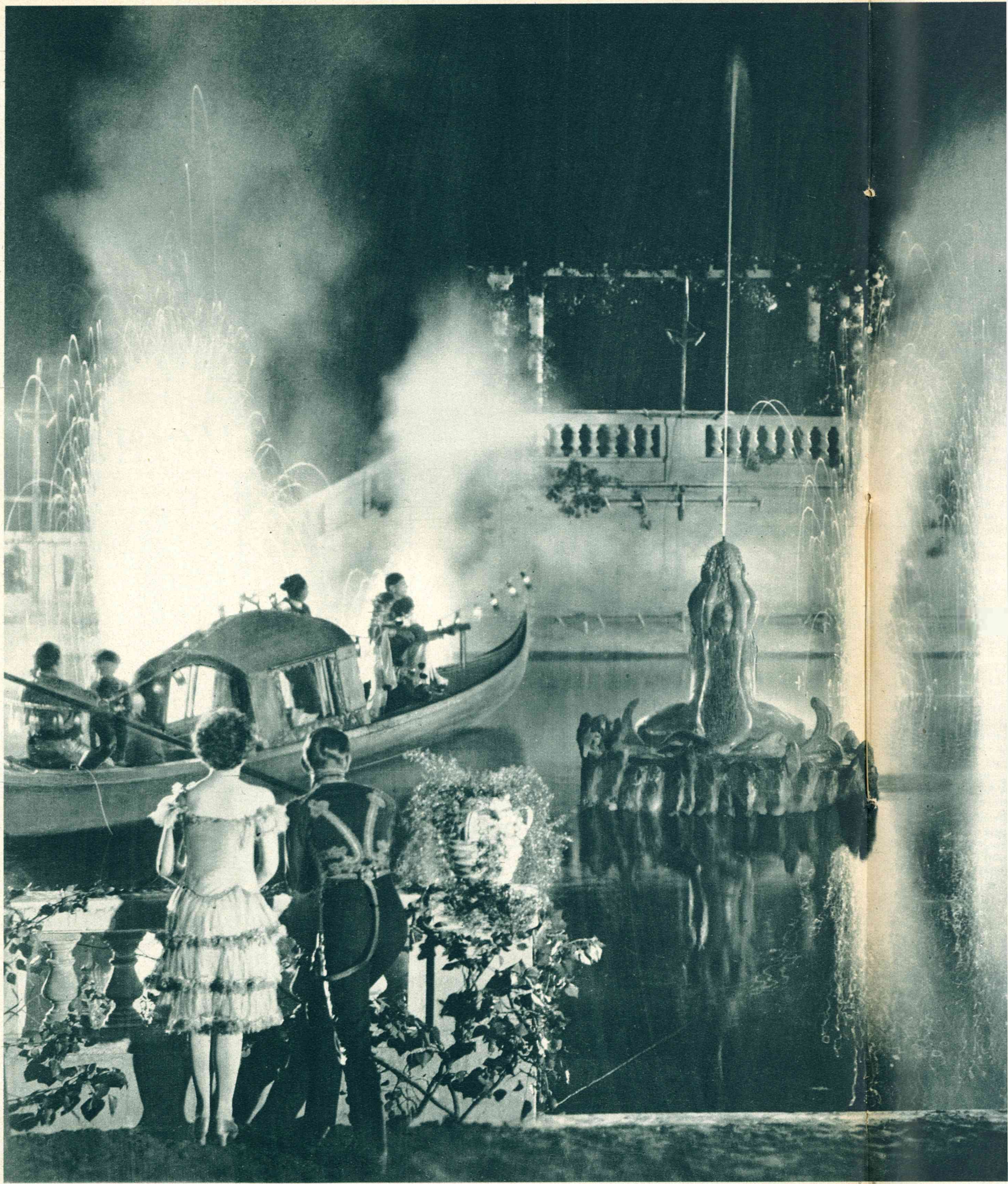

Aan boord van het Fransche passagiers-schip „Philippa“ brak in de Golf van Aden brand uit. Ongeveer 60 passagiers, waaronder enkele Nederlandsche onderdanen, konden niet worden gered en kwamen op tragische wijze om het leven. Deze foto van het brandende schip, dat hulpeloos in zee rondreef, werd genomen van een ter hulp gesneld Russisch schip.

Leontine Sagan, de regisseuse van de uitstekende film „Meisjes in uniform“ brengt binnenkort een nieuwe film uit, welke niet alleen door vrouwen zal worden gespeeld.

Te Berlijn vonden groote schoolroeivedstrijden plaats. Een groep leerlingen had zich in 't costuum gestoken der Eton-boys, anno 1850.

VENETIAANSCHÉ

ANSCHEN NACHT

VROUWENLEVEN

Kinderen aankleeden is een kunst op zichzelf

Over één ding zullen alle moeders het wel eens wezen: ze willen gaarne dat haar kinderen er zoo aardig mogelijk uitzien. Maar lang niet alle moeders hebben er slag van haar kleintjes goed aan te kleeden.

Toch is ook deze kunst heusch niet zoo moeilijk aan te leeren. Zooals bij vele andere dingen spelen ook hier liefde voor het werk én oplettendheid een groote rol. Liefde is er natuurlijk wel, maar in vele gevallen brengt die liefde tot overdreven opsmuk en die is, zeker voor kinderen, uit den boeze.

Kinderkleeren behoeven niet duur te wezen.

In 'n eenvoudig jurkje van onverschietbaar katoen met afstekend biesje bijvoorbeeld en 'n bijpassend eenvoudig hoedje zal ieder klein meisje er lief uitzien, terwijl een opgedirkt kind 'n onaangename indruk maakt.

Kinderkleeren behoeven niet duur te wezen, zei ik hierboven, maar toch moeten we in het oog

Kinderjurk van witte faille met biesjes en kleine borduursels in jade- en abrikozenkleur.

houden, dat ook voor kinderen goedkoop duurkoop kan blijken. Een mantel, bijv., moet van goede kwaliteit zijn, wil men er plezier aan beleven. Voor schooldracht zijn en blijven de eenvoudige, degelijke jekkers het aardigst en het voordeelgigst in het gebruik — en zeer zeker wanneer men 'n groot gezin heeft; dan kan zoo'n jekker van 't eene kind op het andere overgaan, waarbij de meisjes het eene stel knopen en knoopsgaten benutten en de jongens, als zij aan de beurt komen, het andere.

Hoofdzaak bij de kinderkleeding is zeker wel 'n zorgvuldige oplettendheid. Het effect van het aardigste jurkje wordt bedorven wanneer hier en daar het ondergoed te voorschijn komt of wanneer de kousen slobberen. En evenals bij die der grooten

Kinderjurk van wit borduursel met kleine ruches ter afwerking en een rose strikje van voren.

Gebreide wit wollen jumper met gehaakt kraagje en mouwtjes in alle kleuren van den regenboog. Wit wollen muts en das.

moet er ook bij de kinderkleeding harmonie zijn in 't geheel. Een fraai jurkje, een keurige mantel en een mooi hoedje vormen lang niet altijd een goed geheel, kunnen zelfs bij elkaar leelijk wezen. Ook kunnen een jurk of 'n mantel, die op zich zelf heel mooi zijn, ongeschikt wezen voor onze kinderen omdat ze hun iets ouwelijks geven.

De veiligste weg bij het kleeden der kinderen is zeker de weg van eenvoud en degelijkheid. Eenvoudige kleeding van goed materiaal, dat behoorlijk kan worden gewasschen draagt tevens bij tot de levensvreugde van onze kinderen die dan niet op allerlei manieren in hun bewegingen belemmerd worden uit angst voor kleerenbederf.

Naast die eenvoudige kleertjes, die we in den regel onze kinderen laten dragen, moet er nu en dan eens 'n feestjurk wezen. Voor zulk doel beelden we hierbij af 'n paar fraaie Parijsche modellen, speciaal voor kinderen ontworpen. Zooals men ziet, reiken deze jurkjes bijna tot aan de knie. De overdreven korte kinderjurken hebben afgedaan.

Het eerste model, van Fairyland, vertoont een jurkje van opengewerkt wit borduursel — een wijden ingerimpelden rok onder 'n kort strak lijfje. Het kleine schouderkraagje is, evenals het rokje, met smalle ruches afgewerkt en 'n klein rose strikje met laag neerhangende einden geeft 'n frisch kleurentoetsje aan het smettelooze wit.

Het tweede model is van Irmone. Dit allerliefste, geheel aparte jurkje is vervaardigd van wit faille met biesjes van jade-groen en abrikozenkleur, ter-

wijl kleine bloemetjes, in deze beide kleuren geborduurd, 'n driehoek vormen bo- 'n iedere „étage". Ook deze kinderjurk heeft 'n kort strak lijfje.

Tot slot nog 'n fleurige gebreide jumper voor 't grootere meisje. Deze jumper is gebreid van witte wol, met haakwerk in alle kleuren van den regenboog voor het kraagje en de mouwtjes. Er wordt 'n witte baret bij gedragen en 'n witte das.

PAULA
DEROSE.

De Kasteelvrouw

Het is ons een groot genoegen de verschijning van een nieuwe Garvice in onze premieboekenserie te kunnen aankondigen, daarbij voldoende aan de talrijke aanvragen uit onze lezerskring om van dezen zoo graag gelezen schrijver wederom een roman te publiceren. Gedachtig aan het „Goede wijn behoeft geen krans“, willen wij van dit schitterend boek niets meer vertellen; slechts uit het begin laten wij hier de ontmoeting volgen tusschen de twee personen die in dezen meesleependen liefdesroman de hoofdrol vervullen.

Langzaam dwaalde Claire tusschen de bloembedden, hier en daar een bloem plukkend, met de bedoeling een ruiker te maken voor haar gast mevrouw Lexton, die, naar zij wist, dol op bloemen was. Zonder een bepaald plan wandelde zij eindelijk met een bouquet bloemen in den arm het park door in de richting van het bosch, dat zich tot aan het park uitstrekte. De koelte, die haar van onder de boomen tegemoet kwam, verleide haar het bosch te betreden en zij verdween in den schemer van het dicht gebladerte. Iets verder, op een uitstekende hoogte, bevond zich een priëeltje, waar zij wat wilde rusten. Nauwelijks was zij daar eenig minuten gezeten, toen zij voetstappen hoorde op het pad, dat zich beneden langs het heuveltje slingerde en in de richting van het landhuis leidde. Claire bukte zich en herkende onmiddellijk den man, die het pad langs liep. Het was Mordaunt Sapley.

Toen hij vlak bij het priëel was, stond hij stil, keek even om zich heen en floot toen. En op dat oogenblik ontdekte Claire een kleinen foxterrier, die tusschen het geboomte speelde. Hij riep het hondje een paar malen en slaakte toen een verwensching. Eindelijk, nadat hij nogmaals gefloten had, kwam het beestje aandrentelen en kroop, toen het de dreigende houding van zijn meester gewaar werd, met den buik over den grond. Mordaunt nam het bij zijn huid op en sloeg er onbarmhartig met zijn rijzweep op los. Het arme dier jankte hartverscheurend en Claire, ziedend van verontwaardiging, sprong overeind en liep het priëel uit met de bedoeling naar beneden te rennen om het dier te hulp te snellen, toen er plotseling aan de overzijde van den weg iemand tusschen het geboomte te voorschijn trad; met één ruk bemeesterde hij 'n zweep 'n hond, waarop hij Mordaunt een duw gaf, zoodat hij met zijn rug tegen een der boomen terecht kwam.

Als vastgenageld bleef Claire bij den ingang van het priëel staan, terwijl er een rilling van echt vrouwelijke voldoening door haar lichaam ging. De man, die daar zoo eensklaps tusschen het geboomte was komen opdagen, was iemand van geduchte, krachtige afmetingen, een imposante figuur. Met één oogopslag had Claire reeds gezien, dat zijn schoenen geheel en al met stof waren bedekt. De zoo onverwacht te voorschijn gekomene liefkoosde het hondje even en zette het daarna op den grond. Toen boog hij de zweep van Mordaunt zoodanig, dat zij in tweeën brak en slingerde haar voor de voeten van den gewelddenaar.

„Ik zou je in overweging geven geen andere te koopen,“ zei hij, „tot je geleerd hebt, hoe ze te gebruiken, of liever, niet te gebruiken.“

Zijn stem was schijnbaar volmaakt kalm, hoewel zijn oogen nog onheilsPELLend flikkerden en zijn lippen beefden. Mordaunt raapte zijn hoed op en keek hem aan.

„Je bent een onbeschaamde vlegel!“ siste hij den ander toe. „Wat doe je hier? Je bent op verboden terrein!“

„Dat kan wel zijn,“ antwoordde deze, „maar ik behoud me ten allen tijde het recht voor, een weerlozen hond te beschermen, waar ik dien ook mocht aantreffen. En ik behoud mij eveneens het recht voor, elken lafaard, die zijn handen naar een weerloos beest durft uit te steken, te geven wat hem toekomt.“

De laatste woorden troffen doel, zooals zulks met ware woorden altijd het geval is, en Mordaunt die in zijn drift alle voorzichtigheid uit het oog verloor, sprong met uitgestrekte vuist op zijn tegenstander toe. Deze wachtte den aanval af, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, toen bukte hij zich eensklaps bliksemsnel naar voren en voor hij wist, wat er eigenlijk gebeurde, voelde Mordaunt zich van de aarde opheffen en lag hij op zijn rug wezenloos naar de takken der boomen te te staren, die zich boven zijn hoofd welfden. Hij scheen inderdaad een oogenblik bewusteloos en nadat zijn tegenstander hem enkele oogenblikken had gadegeslagen, raakte hij hem eindelijk met zijn voet aan.

„Vooruit, sta op!“ zei hij rustig. „Als je weer eens je knuisten naar een man uitsteekt, denk er dan om, dat je je wat beter met je linkerhand be-

schermt. Man, ik had je dwars door dien boom heen kunnen slaan, in plaats van je daar netjes op je rug uit te strekken. En nu overleed, en vlug wat! Hier is je hoed,“ vervolgde hij, terwijl hij er een trap tegen gaf.

Mordaunt kwam moeizaam overeind en scheen vrij onvast op zijn beenen te staan. Half versuft staarde hij zijn tegenstander aan.

„Daar zul je voor boeten. Je naam en je adres! Je hebt me aangerand!“

„Daar heb je gelijk in,“ antwoordde de vreemde jonge man. „Wij hebben beiden een brutalen aanslag gepleegd op — een weerloos dier.“ Hij lachte. „Maar als je graag mijn naam wilt hebben, dien kun je met het grootste plezier van de wereld krijgen. Ik heet Gerald Ward en ik woon in het dorp daarginds, waar je me met je aanklacht kunt bereiken en vervolgens zoo dikwijls als je maar wilt.“

Mordaunt zocht naar zijn zakboekje en haalde eindelijk met veel vertoon van kalmte een potlood te voorschijn. Maar toen hij den naam van zijn tegenstander wilde opschrijven, ontviel het potlood aan zijn bevende vingers. De vreemdeling raapte het met een medelijdend lachje op en reikte het hem over. Mordaunt rukte het hem uit de vingers en snauwde hem toe:

„Hoe spel je dat?“

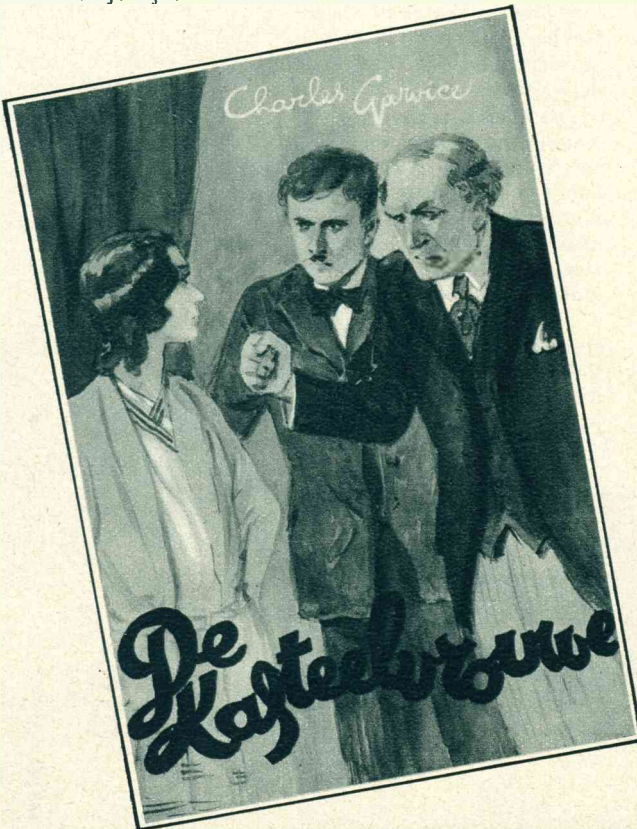
„Als naar gewoonte spel ik mijn naam W-a-r-d, maar als je er de voorkeur aan geeft hem anders te spellen, heb ik er niet het geringste bezwaar tegen. Ik heb zoo'n idee, dat je mijn naam niet gemakkelijk vergeten zult.“

„Je zult van me hooren,“ herhaalde Mordaunt. „Ik zal je aanklagen wegens het betreden van verboden terrein en wegens aanranding. Mijn naam is...“

„Houd je gemak, waarde vriend,“ zei de ander, „het kan me geen snars schelen, hoe je heet. Integendeel, hoe minder ik van je weet, des te liever het me is.“

„Verdwyn, en onmiddellijk!“ schreeuwde Mordaunt buiten zichzelf van woede zijn tegenstander toe.

„Strakjes, vriendje, als ik mijn pijp aangestoken heb,“ luidde het antwoord. „Intusschen zou ik je den raad willen geven, te maken, dat je zoo gauw mogelijk thuis komt en je rug met een zalfje in te smeren, anders zijn je knoken morgenvroeg zoo stijf als een stuk hout en zul je niet ver kunnen wandelen. En dat zou toch werkelijk heel jammer voor je zijn.“

Zooals bekend zijn de romans der „Hollandsche Bibliotheek“ uitsluitend voor abonné's van dit blad, bij wijze van premie, verkrijgbaar tegen de uiterst geringe vergoeding van 17½ cent voor een ingenaaid exemplaar of 70 cent in luxe prachtband. (Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel resp. van 22½ of 80 cent).

Onze bezorgers of agenten zijn verplicht deze premieboeken aan onze abonné's aan te bieden. Gaarne vergoeden wij portokosten van briefkaarten die eventueel verzuim hiervan aan ons hoofdkantoor mededeelen.

Na een verwensching te hebben gemompeld en den vreemdeling een woedenden blik te hebben toegeworpen, keerde Mordaunt zich om en verwijderde zich. De overwinnaar, die thans geheel en al meester van het terrein was, vulde kalm en rustig zijn pijp en stak deze op.

Gedurende het geheele voorval had Claire zonder een spier te bewegen bij den ingang van het priëel gestaan en nimmer van haar leven had zij zoo snel en zoo afdoend een kamp zien beslechten. Roerloos stond zij daar, in de hoop onopgemerkt te blijven. Maar op datzelfde oogenblik voelde zij iets langs haar beenen strijken en het kleine hondje stond kwispelstaartend aan haar voeten. Er lag iets smeekends in de oogen van het dier, dat om bijstand en troost scheen te vragen.

Zoo geruischloos mogelijk bukte Claire zich en tilde het arme dier op, dat zich onmiddellijk in haar armen nestelde en zijn kopje tegen haar hoofd aanvliede. Het scheen, dat de jonge man op den weg de beweging had opgemerkt, want op hetzelfde oogenblik keek hij naar boven en ontwaarde in het schemerduister een gedaante, een visioen van lief-talligheid, gratie en waardigheid. Zijn oogen openden zich plotseling zoo wijd mogelijk en stomverbaasd staarde hij haar aan, terwijl zijn pijp in zijn handen tilde.

Hun oogen ontmoetten elkaar en langzaam vloeide er een rose tint in het ivoor van haar gelaat. Zou hij iets zeggen — zou hij naar haar toekomen? Hij deed noch het een noch het ander. Langzaam wendde hij het hoofd af, rekte zich even uit en ging toen heel rustig zijns weegs, het air aannemend, alsof hij haar niet gezien had.

Claire slaakte een diepen zucht. Als zij even te voren al getwijfeld mocht hebben, dan was zij nu heel zeker van het feit, dat zij met een heer te doen had. De wijze, waarop hij voorgewend had haar niet te hebben gezien, was wel het toppunt van tact en kieschheid. Zij wachtte enkele oogenblikken, ten deele verlicht en — het moet worden toegegeven — ten deele teleurgesteld door zijn vertrek. Toen liep zij, nog altijd met het hondje in haar armen, zoo snel mogelijk naar het huis terug. Zij gaf het dier aan een der bedienden, dien zij in de hal aantrof, met de opdracht het beestje zoolang te verzorgen, en ging vervolgens naar de ontvangkamer, waar mevrouw Lexton, die intusschen uit haar dutje was ontwaakt, haar zenuwachtig zat op te wachten.

„Neem me niet kwalijk, Claire,“ verontschuldigde zij zich, „dat ik in slaap gevallen ben, maar ik was ook zoo moe.“

En met een blik vol zelfverwijt voegde zij er aan toe: „Het is erg onbeleefd van mij, den eersten avond van mijn komst reeds in slaap te vallen. Je bent zeker in het park wezen wandelen?“ ging zij voort, na een blik op de shawl te hebben geworpen, die het jonge meisje op een stoel had neergelegd.

„Ja, het was zoo'n mooie avond en...“

Mevrouw Lexton viel haar eensklaps in de rede met den uitroep:

„O, Claire, je diamanten haarspeld!“

Claire tastte even ontsteld naar haar haar. Inderdaad, haar diamanten haarspeld, een kostbaar juweel, dat een zeer hooge waarde vertegenwoordigde, was verdwenen. Doch meteen was zij zichzelf weer geheel meester en ten einde haar nicht gerust te stellen, voegde zij er op lichten toon aan toe: „O, maak je niet ongerust, dat is in orde.“

„Dus je hebt haar afgelegd voor je uitgang? Heel verstandig van je, lief kind,“ antwoordde mevrouw Lexton.

Juist op het oogenblik, dat zij hun kopje thee wilden gaan drinken, kwam er 'n bediende binnen.

„Hier is een heer, juffrouw,“ zei hij, „die u graag even zou willen spreken. Hij maakte zijn verontschuldiging, dat hij zoo laat kwam, maar hij zei, dat het een belangrijke aangelegenheid gold en dat hij u niet langer dan een minuut op zou houden. Hij wacht op u in de bibliotheek.“

„Best,“ zei Claire, „ik kom onmiddellijk.“

Nadat zij een nieuw kopje thee voor mevrouw Lexton ingeschonken had, ging zij, na even snel een blik in den spiegel te hebben geworpen en haar haar wat te hebben geschikt, naar de bibliotheek. Onder de groote kroon in het midden van het vertrek stond de man, die dien middag een hoofdrol gespeeld had in het melo-drama, dat in het bosch was opgevoerd, en op een tafel, vlak bij hem, lag de diamanten haarspeld, welke zij sinds enkele oogenblikken miste.

SPORT VAN ZONDAG

Weer een kleine nederlaag van ons Nationale Voetbalteam

Onze nationale voetbelploeg heeft het seizoen besloten met een kleine nederlaag tegen de Tsjechen. Op zichzelf zijn de cijfers — het verschil was immers maar één goaltje — niet oneervol. Er werd hier tegen professionals gewerkt, dit dient men vooral niet te vergeten. Toch heeft

toonen. Van Nellen mocht er eveneens zijn. De fout zat in 't binnentrio. Eerlijk gezegd is Bonsema ons niet tegengevallen. De Groninger is een flink

Het Nederlandsch Elftal, dat Zondag een 1-2 nederlaag leed tegen Tsjecho Slowakije. Van l.n.r.: v. Heel, v. Nellen, Bonsema, Wels, Paauwe, Volkers, v. Run, Anderiesen, Lagendaal, Weber, v. d. Meulen.

Een aardig spelmoment uit den wedstrijd Holland-Tsjecho Slowakije. Wels neemt een vrijen trap op den Tsjechischen goal. Ondanks het feit, dat de Tsjechen zich voor het doel teruggetrokken hebben, weet Wels den bal op den goal te schieten.

Hollands eerste en eenige doelpunt in de match tegen Tsjecho Slowakije. Op deze wijze passeerde Bonsema na ruim een kwartier spelen keeper Planicka.

ons elftal Zondag zijn besten wedstrijd niet gespeeld. Integendeel, wij zagen er verschillende beter in den laatsten tijd.

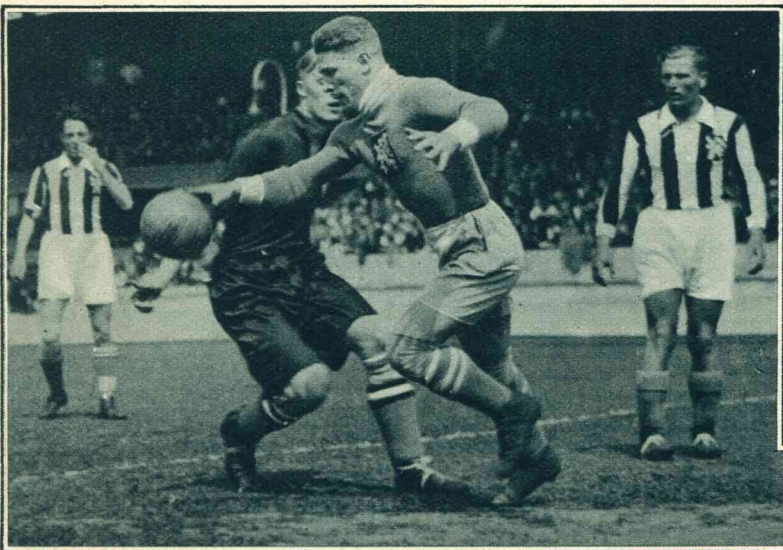
Om maar te beginnen bij de verdediging. Uitgezonderd v.d.Meulen, die een buitengewoon goeden wedstrijd speelde, bleven de backs beneden de verwachtingen. Zoowel van Run als Weber raakten heel wat ballen slechts ten deele. V.d. Meulen's taak werd er niet onbeduidend door verzaamd.

In de halflinie boterde het ook niet zooals gewoonlijk. Van Heel speelde zooals van ouds, doch hij was dan ook de eenige. De oudste Paauwe was heel wat minder dan zijn jongere broer eenige weken geleden tegen de Ieren, terwijl tenslotte Anderiesen het tempo lang niet kon volgen en bij herhaling zoo slecht plaatste, dat de door hem aangegeven ballen in negen van de tien gevallen bij de zich uitstekend opstellende Tsjechen terecht kwamen.

In den aanval hebben de vleugelspelers zich onderscheiden, vooral de kleine Wels, die zich meer en meer een speler van bijzondere klasse gaat

doortastend aanvaller, die, wanneer hem 'n nog wat betere balbehandeling is bijgebracht, ongetwijfeld een bruikbare kracht zal zijn. Lagendaal's kanonskogels bleven ook dit maal uit. Onze midvoor werd terdege door de verdediging der Tsjechen in de gaten gehouden en wanneer dit het geval is, zal Lagendaal slechts bij hooge uitzondering kunnen scoren, omdat hij nu eenmaal de snelheid mist om zich vrij te maken.

Volkers stond als linksbinnen niet op zijn plaats. Dit

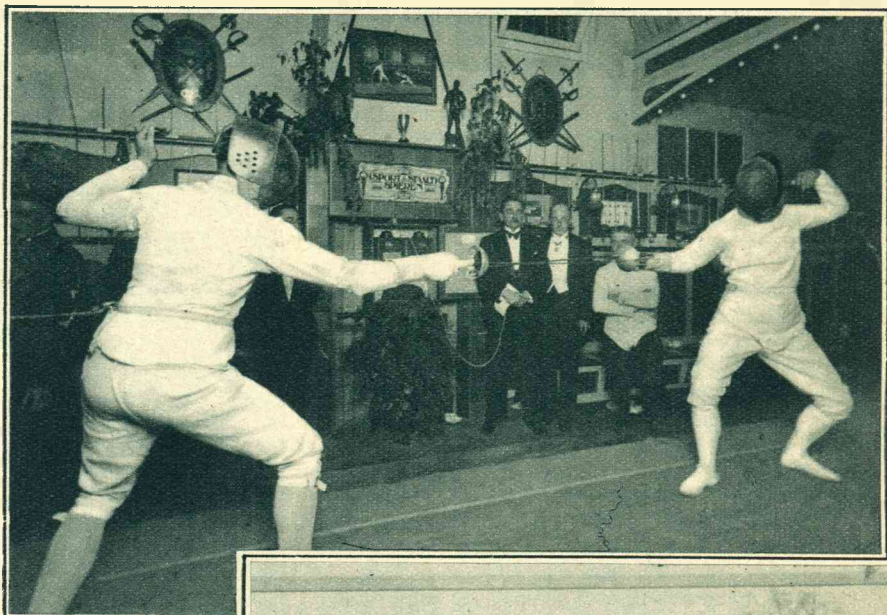
Van der Meulen weerde zich kranig. Spelkiek voor het Hollandsche doel. V. d. Meulen heeft het raadzaam gevonden zich in den strijd te werpen. Van Run zorgt er voor dat het doel niet onbeschermd blijft.

Voor het doel der Tsjechen. Spelmoment uit den wedstrijd van Zondag j.l. Planicka, de doelman der gasten, onderbreekt een Hollandschen aanval.

De Tsjechische voetbelploeg met haar reserves, gekiekt voor den wedstrijd in het Stadion, welke zij met 2-1 won.

Het Gala schermfeest te Haarlem, ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der Haarlemsche Schermclub. Voor het eerst in ons land werd gebruik gemaakt van het controle-apparaat van de Société d' Escrime de Genève. Zoodra één der schermers toucheert belt het apparaat en gaat tevens een rood licht branden. Links op de kiek de heer Wynoldy Daniëls kamp. K. O. S. 1932, rechts W. Driebergen, Nat. kamp. 1931.

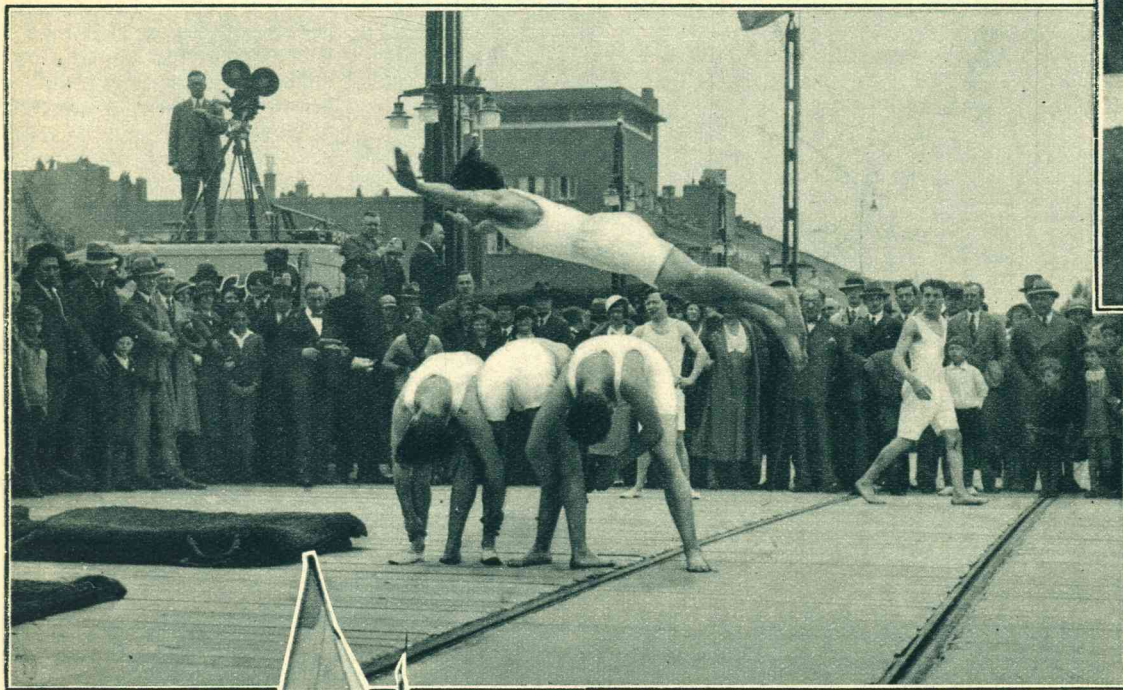
zag men niet alleen aan zijn trappen, doch ook aan het loopen van dezen Amsterdammer.

De T.C. krijgt eenige maanden den tijd om 'n paar puzzles, b.v. die van de bezetting der midhalf-plaats, op te lossen. Wij zijn er van overtuigd, dat de ploeg, die in het nieuwe seizoen zal trachten den roem van onze voetballers nog wat meer te verbreiden, eenige wijzigingen zal bevatten.

De Tsjechen bleken fair spelende profs. De beide goals, die de heeren scoorden, waren van echt Midden-Europeesch maaksel, waaruit al eenigszins blijkt, dat schieten niet de sterkste zijde van de heeren was. Zij speelden fair en lieten een pret-

tigen indruk achter.

Uitblinkers waren volgens ons de linksbinnen Silny en de midhalf Cambal. Ook keeper Planicka vestigde den indruk een klasse-speler te zijn, hoewel de Hollandsche aanvallers hem niet in de gelegenheid hebben gesteld, zijn talenten voldoende te toonen.

„Purmersteyn“ promoveert weer. De bruinwitten zijn weer een trapje in de competitie geklommen. Mede door het feit, dat Purmersteyn zijn 25-jarig bestaansfeest vierde, heerschte er groote vreugde in Purmerend. Op onze kiek het 1e elftal van Purmersteyn.

Ter gelegenheid van de opening der nieuwe Berlagebrug vonden Zaterdag gymnastiek-demonstraties plaats. Een snoeksprong over drie man.

Zeilwedstrijden op de Nieuwe Meer. Het zoo zeer benoodigde briesje ontbrak voor de zeilers Zondag helaas. Wat er het gevolg van was toont dit plaatje duidelijk.

De Man zonder Naam

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

De man met het vergrijsde haar en het sterk gerimpelde, gelittekende gelaat, trok dien avond met een voorzichtig bescheiden rukje aan de bel van de pastorie van den eerwaarden heer Parkeston. Hij verzocht de huishoudster met zachte, vermoeide stem den dominee te spreken en nadat hij in het spreekkamertje gelaten was, hield hij zijn doffen blik met een gespannen uitdrukking op de deur gevestigd. Zoodra de geestelijke binnentrad, stond hij op en maakte een linksche, onwennige buiging.

„Goedenavond, waarmee kan ik u van dienst zijn?” vroeg de dominee, met een blik op het slecht passende confectiecostuum en het verwaarloosde uiterlijk van zijn bezoeker.

„Ik ben zoo vrij geweest u om een inlichting te komen verzoeken, eerwaarde heer,” begon de man met bedeesde stem.

Dominee Parkeston, door het uiterlijk van zijn bezoeker in den waan gebracht, dat deze een aanslag op zijn portemonnaie in den zin had, ademde verlicht en hem een wenk gevend plaats te nemen, zette hij zich tegenover hem aan tafel.

„Als ik u helpen kan, heel gaarne, zeg maar wat u wenscht te weten,” hernam de geestelijke.

De man haalde diep adem, trok het gerimpelde voorhoofd even samen en begon met een ongerusten klank in zijn stem: „Ik zou graag willen weten, wat er geworden is van Mrs. Humphrey, eerwaarde heer.”

„Mrs. Humphrey, is zij lidmaat van de kerk en woont zij in deze parochie, meneer?” vroeg de dominee zijn bezoeker.

„Ja, dominee, tenminste...” aarzelde deze even, doch terstond liet hij erop volgen: „Ik geloof, dat zij altijd een trouwe kerkbezoekster was... eh, vroeger, vroeger, bedoel ik. Zij woonde indertijd... Park Lane 19... hm, ook vroeger mischien...”

Er lag angstige spanning in den blik van den man, doch de eerwaarde heer Parkeston lette daar niet op. Zoodra zijn bezoeker het adres noemde, knikte hij toestemmend.

„Ik weet wie u bedoelt, meneer. Mrs. Humphrey van Park Lane, ja, ja, vroeger echtgenoot van luitenant Alfred Humphrey.”

„Ja, vroeger,” bevestigde de bezoeker en aarzelend, onrustig liet hij erop volgen: „luitenant Humphrey is zeker...”

„Dood, meneer, luitenant Humphrey is dood, jazer,” viel de geestelijke in.

Met een schokke bewoog de man het hoofd.

„Allang... dood, bedoel ik?” vroeg hij zwakjes.

„Ja allang, meneer. Hij werd vermist... ergens in de Karpathen in 1917, geloof ik. 't Kon ook wel, dat hij krijgsgevangene is geweest. Maar sindsdien is hij in elk geval van den aardbodem verdwenen.”

Weer schokte de man met het hoofd en aarzelend hernam hij: „Werden er nasporingen naar hem gedaan, dominee?”

„Jazeker, jazer,” verzekerde de geestelijke haastig. „Na den oorlog is er herhaaldelijk naar hem geïnformeerd, doch zonder resultaat. Men vermoedt, dat hij in Rusland den dood gevonden heeft.”

„Den dood gevonden heeft,” herhaalde de bezoeker met onvaste stem.

„Als ik vragen mag: interesseert u zich voor de familie, meneer?” informeerde de geestelijke nieuwsgierig.

„Ja... ja... hm, ik ben 'n oude schoolkameraad van Alfred Humphrey,” gaf de man met eenige verlegenheid in zijn stem ten antwoord. Hij schudde het hoofd, alsof hij teleurgesteld was en hernam na een oogenblik: „Ik... eh, ik had hem eens willen opzoeken, ziet u...”

Dominee Parkeston knikte, hij begreep het: zijn bezoeker was van plan geweest, hulp aan Humphrey te vragen.

„Gaaf u naar Mrs. Allisson, meneer,” ried hij zijn bezoeker vriendelijk aan.

„Mrs. Allisson, wie is dat, eerwaarde?” vroeg deze met duidelijke verbazing in zijn doffen blik.

„De vroegere Mrs. Humphrey, meneer,” legde de geestelijke bereidwillig uit. „Zij is na de uitspraak van den rechter, dat luitenant Humphrey

Kleurig, sappig en rond rijpen de oranje-appels in het merkwaardig-zachte Zuid-Californische klimaat, waardoor dit gezegend plekje van den aardbodem niet slechts een der mooiste, maar tevens een der rijkste werd.

naar alle waarschijnlijkheid den dood gevonden heeft, weer getrouwd, begrijpt u?”

Opnieuw schokte de man met het hoofd, maar nu heftiger en tegelijk kwam hij halverwege overeind, om echter onmiddellijk weer neer te vallen.

„Weer getrouwd...” herhaalde hij met zachte, schorre stem, die plotseling oversloeg.

„Ja, verrast u dat?” vroeg dominee Parkeston enigszins bevreemd. „'t Is toch anders, hm, de loop van het leven. Mrs. Humphrey heeft acht jaar op haar man gewacht, voor haar laatste twijfel aan zijn dood verdwenen was. Toen moest zij wel aannemen, dat hij gestorven was... enne, ja, toen deed zich de gelegenheid voor een goed huwelijk te sluiten, begrijpt u. Vergeleken bij andere vrouwen, wier mannen als vermist waren opgegeven, heeft zij buitengewoon lang gewacht en zij kreeg dan ook onmiddellijk een rechterlijke uitspraak, die haar vrij maakte. Zij is nu al bijna zeven jaar getrouwd met Mr. Allisson, een assuradeur uit de City.”

De man had het hoofd laten zakken om het trillen van zijn oud gelaat te verbergen, terwijl de geestelijke sprak en toen deze zweeg, hief hij langzaam het hoofd op.

„Luitenant Humphrey... hij had, geloof ik, een kind, eerwaarde heer,” bracht hij toonloos uit.

„Een meisje, Mary. Zij heeft zich vier maanden geleden verloofd met mr. Eustace Flandrin, een genaturaliseerd Franschman, een bekend advocaat van de Old Baley, meneer. Als het u interesseert: Mrs. Allisson's tweede huwelijk is eveneens gezegend, ze heeft nu vier kinderen...”

„Vier kinderen...” echode de man met een stem alsof hij lichamelijk pijn leed. „Vier kinderen... en is Mrs. Allisson gelukkig, eerwaarde heer?”

„Ik meen te mogen aannemen dat zij zeer gelukkig is,” gaf de dominee ietwat stijf ten antwoord en alsof hij aan de min of meer indringerige vragen van zijn bezoeker een eind wilde maken, stond hij op.

De man aan de tafel heeschte zich eveneens over-eind, 'n beetje geslagen en in een houding, alsof er een zware last op zijn schouders rustte.

„Ik dank u wel, eerwaarde heer, ik dank u zeer,” sprak hij met doffe stem.

„Tot uw dienst, meneer, altijd tot uw dienst,” viel dominee Parkeston uit en op vertrouwelijk toon liet hij erop volgen: „'t Is de eenige raad, dien ik u geven kan: ga naar Mrs. Allisson als u... hm, hulp behoeft. Naar vermogen is zij... hm, zeer liefdadig enne... Park Lane 19, meneer.”

De man knikte zoo langdurig bevestigend, dat dominee Parkeston een oogenblik op de gedachte kwam, dat zijn hoofd los zat. Voorkomend, verheugd dat hij van zijn bezoeker, die een eenigszins onbehaaglijken indruk bij hem achterliet, verlost werd, opende hij de deur en ging hem voor in de gang. De man knikte nogmaals werktuiglijk, mompelde een groet en verliet eindelijk de pastorie. „Wel,” viel dominee Parkeston opgelucht uit, toen hij hem in de duisternis zag verdwijnen, „'n vreemde snurker, hij leek niet wel bij 't hoofd te zijn...” En met een bedenkelijken blik sloot hij de deur.

De man liep intusschen de straat uit en bleef op den hoek besluiteloos staan, alsof hij niet wist, welke richting hij kiezen moest. Eindelijk scheen hij zich beraden te hebben en wandelde de straten door met de zekerheid van iemand, die hier volkomen bekend is. Hij keek niet links of rechts, liet het drukke taxi-verkeer koelbloedig langs en voor en achter zich heengaan en was of hield zich doof voor de verwenschingen en waarschuwingen, die hem van alle kanten werden toegeroepen.

In Park Lane gekomen begon de man langzamer te loopen. Een vluchtigen blik op de huisnummers werpend, liep hij tot no. 19, dat met nog drie andere woningen een portiekblok vormde. Voor de trap bleef hij aarzelend staan, doch plotseling een schichtigen blik om zich heenwerpend, alsof hij zich wilde overtuigen dat alles veilig was, liep hij naar boven. Voor de deur van no. 19 bleef hij staan.

„Allisson” vermeldde het naamplaatje en de man keek ernaar met oogen, waarin duidelijk te lezen stond, dat hij er niets van begreep. Scherp luisterend of hij geen onraad hoorde naderen, streek hij met zijn dorre hand langs de deur en liet haar lang op de deurknop rusten. Vanuit de verte klonken naderende schreden en verschrift trok hij de hand terug en keek om zich heen. Hij maakte een beweging om de trap af te gaan, doch plotseling scheen hij zich te bedenken en trad nog eenmaal voor de deur. Zich bukkend, drukte hij zijn bleke, gerimpelde lippen op den deurknop en bracht vervolgens, alsof hij zich schaamde, de hand voor zijn gelaat. De schreden, nu vergezeld van het geluid van lachende, vroolijke stemmen, kwamen naderbij en dit bracht den man tot zichzelf. Met een kuchje, rustig als behoorde hij hier thuis, daalde hij de trap af en stelde zich in de schaduw op. Hier was hij volkomen veilig, niemand kon hem zien en met het gezicht op de trap bleef hij wachten. De schreden en stemmen waren nu vlakbij en plotseling boog de man het hoofd om scherper te luisteren.

„Zoo, Mary, weer thuis; hè, zoo'n wandeling doet goed na een langen kantoordag,” hoorde hij een mannenstem zeggen.

„Dat kan ik me voorstellen, Phil, maar waarom neem je niet meer lichaamsbeweging, snelwandelen of hardloopen bijvoorbeeld,” merkte een vrouwenstem schertsend op.

Bij het vernemen van die stem schokte de man weer met het hoofd, doch toen de laatste woorden

gevolgd werden door een helderen, muzikalen lach, ontsnapte hem een haast onhoorbaar gekreun en sidderde hij over het heele lichaam. Het volgende oogenblik traden de man en de vrouw het portiek binnen, de man voorop. De vrouw bleef even beneden staan om haar schoenen aan een krabber af te vegen en de man in de schaduw kreeg gelegenheid haar een enkele seconde in het gelaat te zien. Het was het gelaat van een vrouw van middelbaren leeftijd, goed geconserveerd en met geen trek of uitdrukking erop, die zorg of verdriet verried. Terwijl haar metgezel de deur van no. 19 opende, liep zij vlug naar boven en net voor zij de deur intrad, deed de man beneden in de schaduw geruischloos een stap naar voren om haar na te kijken.

Zijn gelaat trilde en zijn lippen beefden en in den blik, dien hij op de vrouw vestigde, lag een hongerig vuur van verterende kracht, dat aan zijn gelaat een glans gaf van hartstochtelijke innigheid en van onmetelijke teederheid, die aan zijn misvormde trekken al het terugstootende ontnamen. Toen de deur achter de vrouw dichtviel, strekte de man met een wilde beweging de armen uit en opende den mond om iets uit te schreeuwen. Hij scheen zich echter te bedenken, de armen vielen slap neer en aan zijn mond ontsnapte slechts een zacht gekreun, als dat van een dier, dat levend gemarteld wordt.

De man tuimelde terug in de schaduw van den muur en bleef minuten lang hijgend staan ademen. Door het gerucht van naderende schreden en het sluiten van een deur tot zichzelf gebracht, trad hij eindelijk uit de schaduw, knielde haastig voor de trap neer en drukte zijn bevenden mond op de onderste trede. Toen richtte hij zich op, wendde zich om en wankelde de straat uit, onvast ter been als een dronken man en voortdurend met het hoofd schokkend. Onverschillig voor zijn omgeving liep hij urenlang voort, totdat hij zichzelf terugvond in de nabijheid van de Serpentine. Hier keek hij met een verdwaasden blik naar een klok, die tien uur sloeg en plotseling zichzelf weer geheel meester, zette hij zich op een hardstenen trap, en haalde eenige papieren uit zijn zak te voorschijn, die hij openvouwde en prevelend nalas.

Zij bevatten een langgerekte opsomming van data, Siberische plaatsnamen en andere aanduidingen, die wisselden tusschen krijgsgevangen, dwangarbeid, tin- en kopermijnen en gevangenschap.

De man scheurde de papieren in kleine snippers, verstrooide ze en bleef toen, met zijn blik naar den grond gericht, in nadenken verzinken. Plotseling hief hij het hoofd op.

„Het schip, de „Nippon,” dat me vanmiddag hierheen bracht,” mompelde hij.

Met zekeren stap sloeg hij den weg in naar de Theems. Onder het voortloopen viel hij opnieuw terug in zijn donker gemijmer, blind en doof voor wat er om hem heen voorviel. Bij het oversteken van de Brisbanestreet werd hij het slachtoffer van zijn roekeloosheid. Met snelle vaart naderde een taxi. De chauffeur toeterde tien, twaalf maal achtereenvolgend om den man, die midden op den

rijweg liep, voor het snelnaderend gevaar te waarschuwen en plotseling haalde hij ruw de rem over. De taxi kwam knarsend en piepend tot stilstand, maar hoog daar bovenuit klonk de schelle kreet van een man, die meegesleurd was en die, met een geweldigen smak tegen de straat gesmeten, roerloos en bloedend bleef liggen....

De man ontwaakte door het openen en sluiten van een deur. Zachte schreden naderden het bed waarop hij lag en roerloos, met gesloten oogen bleef hij liggen. Toen klonken stemmen tot hem door.

„Mevrouw, wij hebben u uitgenoodigd even hier te willen komen om ons behulpzaam te zijn. De man, die daar achter het scherm ligt, is vier dagen geleden het slachtoffer geworden van een verkeersongeluk. Hij had geen papieren bij zich en slechts een paar shillings aan geld. Hij kwam in dien tijd tweemaal tot bewustzijn, doch hij geeft op onze vragen geen antwoord en schijnt alle herinnering aan wat gebeurd is verloren te hebben. Wilt u eens even kijken, of u hem misschien kent?”

„Waarom zou ik den man kennen, commissaris?” vroeg een muzikale vrouwenstem.

Toen de man op het bed die stem hoorde, sidderde hij als in hevige koorts en als men hem op dit oogenblik had gadegeslagen, zou hij zich zeker verraden hebben. Hij beet zich de lippen tot bloed en balde onder de dekens krampachtig de vuisten, om de schokken van zijn lichaam de bedwingen.

„Vijf mensen ongelukkig en ik ben er niet gelukkiger door, o God,” bad hij onhoorbaar, alle krachten inspannend om zich te beheerschen. De stem van den commissaris gaf hem plotseling zijn uiterlijke kalmte weer.

„Wij hebben een oproep geplaatst, mevrouw,” legde de politieambtenaar de bezoeker uit. „We hadden hoop, op die manier achter zijn identiteit te komen. De foto in de bladen deed dominee Parkeston verschijnen, die den man herkende

als dengene, die hem 's avonds een bezoek heeft gebracht en naar luitenant Humphrey heeft geïnformeerd. Hij gaf voor, een oude schoolkameraad van wijlen mr. Humphrey te zijn en de eerwaarde heer Parkeston verwees hem naar u. Daarom achtten wij het niet geheel onmogelijk, dat u den onbekende kon identificeren.”

„Ik twijfel eraan, commissaris, maar ik wil wel even kijken,” klonk de vrouwenstem.

De man op het bed sidderde opnieuw, doch terwijl de schreden zijn bed naderden, wist hij zich met bovenmenselijke inspanning rustig te houden. Hij zag het niet, maar hij voelde, dat de vrouw zich over hem heenboog en hij wist, dat hij het recht had de armen uit te strekken en haar aan zijn moegestreden en uitgeleden hart te drukken. De stilte duurde een eeuwigheid en de man kreeg een flauwen, weeën smaak in den mond, den smaak van het bloed dat uit zijn tong vloeide.

„O God, vijf mensen ongelukkig en ik.... ik ben er niet gelukkiger door,” bad hij nogmaals.

Alsof er een ontzettende nachtmerrie van hem afgenomen werd, hoorde hij plotseling de vrouwenstem weer.

„Neen, commissaris, ik ken den man niet, ik heb hem zelfs nooit gezien. Hij schijnt in den oorlog geweest te zijn.”

„Ja, mevrouw, hij is op verschillende plaatsen zwaar gewond geweest,” klonk de stem van den commissaris. „De dokter zegt, dat we hier vermoedelijk met een geval van shelschok te doen hebben, geheugenverlies tengevolge van verwondingen of doorgestane oorlogsellende. Dus u herkent den man niet, mevrouw?”

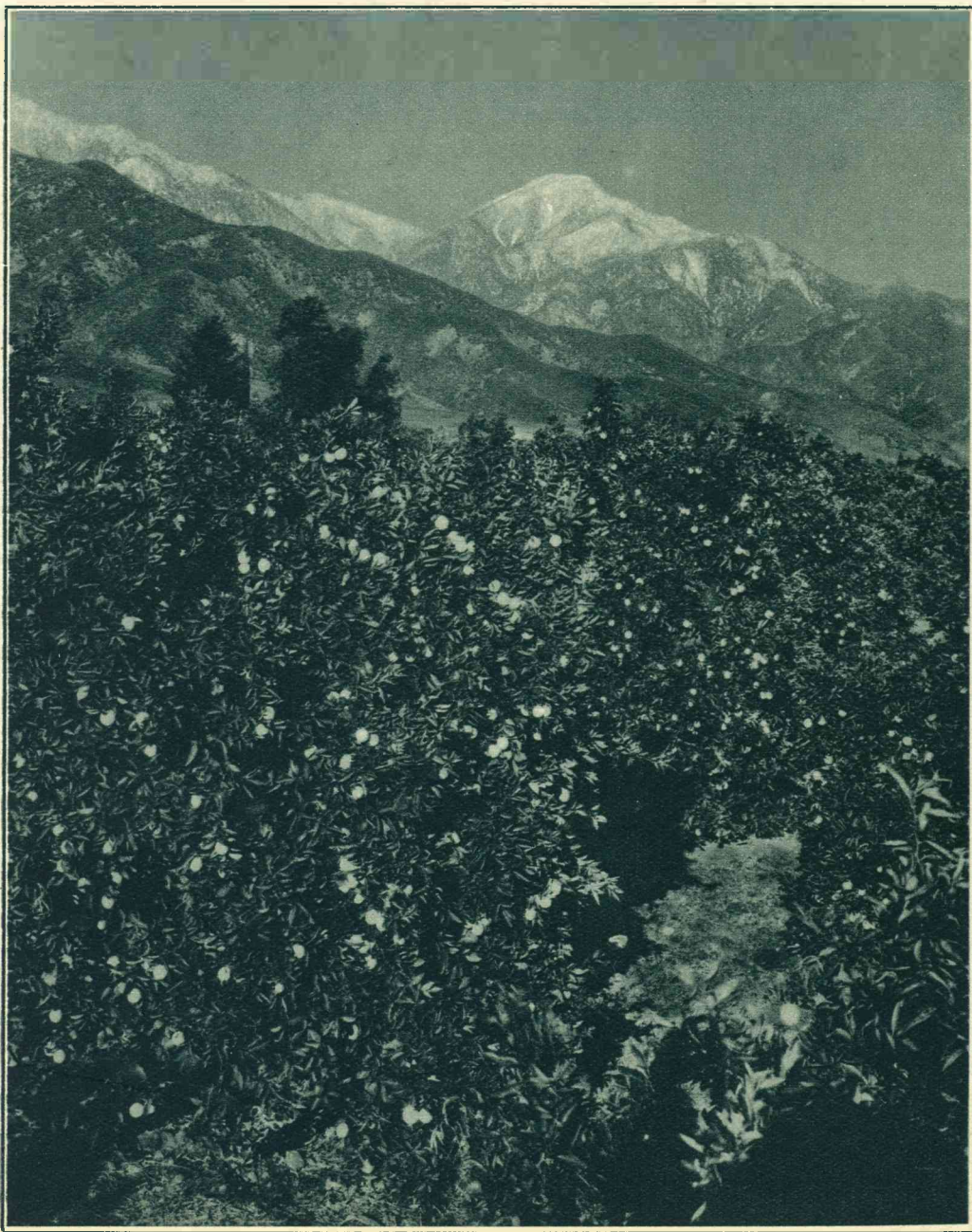
„Neen, commissaris, pertinent niet. Arme kerel, wat gebeurt er nu met hem?” vroeg de vrouw op een toon, die den man op het bed pijnlijker martelde dan een brandmerk.

„We zullen eerst zijn wonden genezen, mevrouw,” klonk een andere stem, „en dan gaat hij naar een hospitaal voor geestelijk minderwaardigen, die de oorlog ons heeft nagelaten. Daar wordt hij opgenomen als de man zonder naam, een van de velen, van de duizenden mag ik wel zeggen, voor wien de oorlog nog niet geliquideerd is en die nog in gestadige vrees voor shrapnells en mitrailleursvuur leven. Welnu mevrouw, wij danken u wel voor de moeite die u zich gegeven heeft, mag ik u nu maar voorgaan?”.... besloot de dokter.

De schreden verwijderden zich, de deur werd geopend en weer gesloten en eindelijk waagde de man op het bed het de oogen op te slaan.

„Vijf mensen, de vrouw, de man en hun drie kinderen door de scheiding ongelukkig en ik zou er niet gelukkiger door worden zijn”.... herhaalde hij zachtjes en met een vredigen glimlach besloot hij: „luitenant Alfred Humphrey, die na een onmenselijk lijden uit een vijftienjarige krijgsgevangenschap weer in zijn vaderland terugkeerde, is op denzelfden dag gestorven. En het menschelek wrak dat hier of daar in Sussex of Hertford met ongeduldig verlangen zijn einde tegevoet zal gaan, zal vanaf heden genoemd worden: den man zonder naam....”

Tevreden draaide hij zich om en toen zijn oogleden zich sloten, verborgen zij voor iedereen het mooie, teedere licht, dat eronder gloorde...

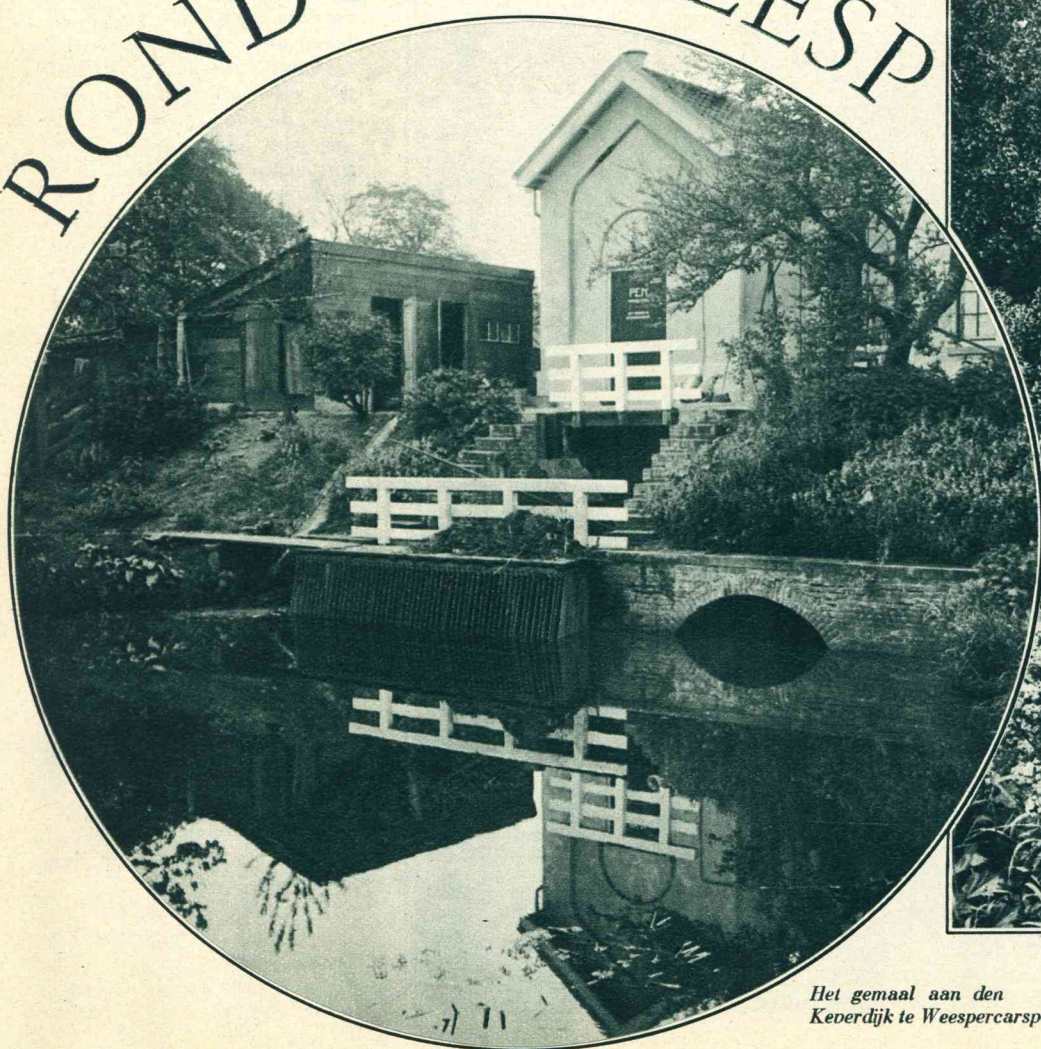

„Old Baldy: den Ouden Kaalkop” noemt de bevolking van Zuid-Californië den besneeuwden bergtop, aan wiens voet de bosschages van levendig groen en brandend oranje der sinaasappel-plantages zich uitstrekken.

*De Houtzaagmolens aan
de Vecht bij Weesp.*

RONDOM WEEESP

*Het gemaal aan den
Keerdijk te Weespercarpel.*

*Boerenerf, omzoomd door
veel groen en veldbloemen.*

de GOUDEN VONDELING

door Sinclair Murray

Wat had haar van deze heerlijke plaats verdreven? Eva was zoo in gedachten verdiept, dat ze reeds naast den ouden tuinman stond, voor ze het zelf wist.

„Goeden morgen, Richard,” zei ze; „hoe gaat het met je rheumatiek?”

Als door den bliksem getroffen bleef de oude man een oogenblik roerloos staan. Toen begon hij te sidderen. Uiterst langzaam wendde hij het hoofd om en keek over zijn schouder naar het jonge meisje.

Een kreet als van een gewond dier kwam over zijn lippen en met een sprong keerde hij zich om. Met wijdgeopende oogen staarde hij haar aan.

Op het door rimpels geteekend gelaat lag een uitdrukking van afgrijzen en plotseling viel hem de bloemenschaar uit de handen.

„Juffrouw Barbara!” riep hij buiten zichzelf. „In Gods naam, juffrouw Barbara, hoe komt u hier?”

Hij viel op de knieën en bedekte het gelaat met beide handen.

„Is mijn uur nu ook geslagen, juffrouw Barbara?”

Sidderend van aandoening viel Eva in de armen van Dolf, die plotseling van achter een rozestruik op haar toesprong. Ook Fred Lynch kwam plotseling te voorschijn en hielp den ouden tuinman weer ter been. Lady Bentley liep haastig het tuinpad af.

„Eva, het is gelukt... het is gelukt. Alles is in orde,” riep Dolf.

Eva begreep slechts, dat er iets buitengewoons was gebeurd, iets, dat op geheel haar verder leven een beslissende uitwerking zou hebben. Haar oogen vulden zich met tranen en voor het eerst in haar leven kon het jonge meisje zich niet staande houden.

„Houd me vast, Dolf; houd me stevig vast. Neen, zeg niets; doe het later.”

Hij nam haar in zijn sterke armen en droeg haar naar de villa van Lady Bentley, waar een oude heer en dame stonden, die haar eerst vriendelijk groetten en onmiddellijk daarop afscheid namen.

De herinnering aan hetgeen zooveel in den ouden tuin was gebeurd zou haar nooit meer verlaten. Het was haar, alsof iemand een ontzettend zwaren last van haar schouders had genomen en ze had het gevoel, alsof ze opnieuw geboren was. Ze wist thans met zekerheid, dat ze niet langer de vondeling van den Caribou-weg was.

Ze had weer haar eigen kleeren aangetrokken en luisterde thans met gespannen aandacht naar hetgeen Lady Bentley vertelde.

„Toen ik je den laatsten keer zag, kwam er een vreemde gedachte bij mij op, lief kind. Het kwam mij voor, alsof ik je al meer had gezien en toen deze beide heeren mij egerister het portret van je moeder lieten zien, kreeg ik zekerheid. Ik wist toen onmiddellijk wie je was.

En nu komen we ter zake. De heer en mevrouw Dalton, je grootouders, woonden ongeveer vijf en twintig jaar geleden in het huis, dat aan het mijne grenst. Je grootvader was een deftig man, gepensionneerd officier van het Indische leger. Je moeder kwam uit het graafschap Salisbury.

Je grootouders waren niet rijk en leefden van het bescheiden pensioen van je grootvader. Toen ik mij hier vestigde, was de eenige dochter der familie Dalton ongeveer negentien jaar en een allerliefste verschijning. Kort voor ik hier kwam, had zij zich in stilte, zonder medeweten van haar ouders, verloofd met een jongmensch uit den omtrek; zijn naam was Philip Ridley en...”

„Mijn vader?” fluisterde het meisje.

„Ja, je vader. Doch je grootouders verzetten zich tegen het huwelijk, toen de verlovings hun bekend werd. Laat ik je tusschen twee haakjes zeggen, dat ik deze vertrouwelijke mededeelingen ontvang van den ouden Richard, die je moeder bijzonder genegen was.

KORTE INHOUD De Londensche familie Martin, bestaande uit de heer en mevrouw Martin, hun dochters Julie en Jenny, in wier gezelschap zich ook Dolf Hudson, de verloofde van het laatsgenoemde meisje, bevindt, maakt een tocht door de Canadeesche bergen. Dicht bij het kamp, dat zij voor den nacht hebben opgeslagen, ligt de mijn Stevens' Hoop, waarin de goudzoeker Stevens en zekere Hugh Purdey trachten goud te vinden. Bovendien wonen bij de mijn Eva, Stevens' pleegdochter, en een Zweedsche opzichter. Danks geheeten. Purdey heeft zijn geld in de onderneming, die verre van loonend is, gestoken, om zoo gemakkelijker naar Eva's hand te kunnen dingen. Toevalligerwijze maakt Dolf Hudson, die oneenigheid heeft met zijn verloofde, kennis met Eva. Hij vat onmiddellijk liefde op voor het meisje, en vraagt haar ten huwelijk. Na een gesprek tusschen Stevens en den heer Martin besluit de laatste door een ingenieur den mijnbodem te laten onderzoeken en in geval van gunstigen uitslag geld in de onderneming te steken. Eva vertrekt met de familie Martin naar Londen. Jenny zet zich over het verdriet der verbroken verlovings heen en zij en Julie behandelen het meisje uit de bergen, wier afkomst in het duister ligt, als een zuster. Purdey intusschen, die door Eva afgewezen werd, zint op wraak. Hij en zijn medeplichtige Danks verschenen de monsters van den ingenieur en deze beweegt den heer Martin de mijn te exploiteeren. Eva maakt kennis met twee vrienden van Dolf, n.l. met John Berwick, bijgenaamd „de Dandy” en met Fred Lynch, bijgenaamd „het Jochie”. Zij ontvangt een brief van Purdey, waarin deze haar afkomst „opheldert”. Eva neemt „het Jochie” in vertrouwen, die pogen zal het geheim van haar geboorte te achterhalen. Inmiddels komt het bedrog van Purdey en Danks aan het licht en Eva blijft geruïneerd te zijn. Purdey komt naar Londen en vraagt opnieuw Eva ten huwelijk. Eva, die haar afkomst nog niet kent, weigert met Dolf Hudson te trouwen en neemt een aanzoek van Berwick in overweging. Intusschen zetten het Jochie en Dolf hun nasporingen voort. Zij slagen er in het huis te ontdekken waar Eva's moeder eens woonde.

Na eenigen tijd maakten de beide verliefde jongelui zich stilte uit de voeten en trokken naar Londen, waar zij zich lieten trouwen. Daarna kwamen ze terug naar het huis van je grootouders en vertelden hun, wat er gebeurd was. Je grootmoeder was een verstandige en lieve vrouw, doch je grootvader wilde zijn dochter slechts vergiffenis schenken op voorwaarde, dat ze haar echtgenoot verliet.

Natuurlijk wilden de beide jongelieden niets weten van dit hardvochtig voorstel en verlieten dus het dorp, waarin ze nooit meer gezien werden. Je grootmoeder kwijnde van verdriet en toen ze vernam, dat uit het huwelijk een kind was geboren, dat ze waarschijnlijk nooit in de armen zou sluiten, werd ze zoo ziek, dat ze kort daarop stierf.

Je grootvader overleefde zijn vrouw niet lang. Hij had vreeselijke spijt over het gebeurde en Richard vertelde mij eens, dat hij op zijn sterfbed God om genade smeekte voor hetgeen hij tegen je moeder had misdreven. Hij kon zijn kind niets nalaten, daar zijn pensioen met den dood ophield.

Korten tijd daarna ging het huis van je grootouders in andere handen over en het wordt thans bewoond door den heer en mevrouw Stoner, dat wil zeggen, dezelfde menschen, die je zooveel hier hebt gezien. Met hun toestemming hebben wij het tooneeltje van vandaag gespeeld.

In het huis van de familie Stoner hing nog een portret van je moeder en volgens dit portret liet ik de kleeren maken, die je vanmiddag hebt gedragen. Wij wisten, dat jij niets van je verleden wist en daarom leek het ons het beste, je van alles onkundig te laten. Slechts de plotselinge verschijning voor den ouden Richard kon de gewenschte uitwerking hebben en ons zekerheid verschaffen omtrent hetgeen wij wilden weten. Doch in de allereerste plaats dien je den heer Lynch te danken, die het portret van je moeder heeft gevonden.”

Eva was zoo diep getroffen, dat ze niet in staat was, een woord te spreken. Zwijgend drukte ze het Jochie de hand en vroeg toen bedeesd, of ze den ouden Richard mocht opzoeken.

„Hij wacht op je in den tuin, lief kind, en ik maak mij sterk, dat hij je heel wat te vertellen heeft.”

Ze verliet de villa en vond den ouden tuinman in het door den tuinier zelf geschapen paradijs. Toen hij haar zag, tikte hij met zijn sidderende vingers aan zijn pet. In zijn oogen lag een stil gebed en het kostte Eva heel wat moeite om den goeden ouden man tot kalmte te brengen.

„Vertel me alles, wat je van mijn moeder weet, Richard,” verzocht ze vriendelijk. **No. 9**

In zijn ouderwetsch, Kentsch dialect, dat ze slechts met de grootste moeite kon volgen, begon hij te vertellen.

Eva verloor alle begrip van tijd en ruimte. Ze hoorde slechts de stem van den ouden man, zonder dat de woorden tot haar bewustzijn doordrongen, en toen hij eindelijk zweeg, bleef ze nog geruimen tijd zitten peinzen. Ze nam zich voor, zoo spoedig mogelijk terug te komen, dat wil zeggen, zoodra Berwick en Purdey haar antwoord hadden. Hoe vreemd ging het toch toe in de wereld. Nauwelijks een uur geleden had ze nog tegen dit antwoord opgezien en nu zou ze het onmiddellijk willen geven.

XXVI. BEKENTENISSEN.

Met een gevoel van grenzelooze dankbaarheid in het hart wandelde Eva weer terug naar de villa van Lady Bentley; ze ontmoette Fred Lynch op de stoep.

„Men behoeft je slechts aan te zien, Eva, om onmiddellijk te weten...”

„Hoe zal ik ooit woorden kunnen vinden voor hetgeen ik nu eigenlijk wilde zeggen, Fred?”

„Kom, kom, probeer het maar niet. Ik vind het prettig, dat ik je van dienst kan zijn. Ik kom Zaterdag nog even aanwippen.”

„Zaterdag?”

„Precies. Ik kom Jenny halen voor het water-tochtje. Dolf brengt jou naar Sonning. En nu ga ik maar gauw terug naar de stad.”

„Breng je me niet, Fred?”

„Neen, beste meid; vandaag niet. Dolf brengt je terug met mijn auto; ik pak den trein. In de gegeven omstandigheden is het beter, dat ik jullie niet lastig val met mijn gezelschap.”

Hij nam haastig afscheid en diep getroffen door zijn fijngevoeligheid betrad zij de woonkamer, waar ze de anderen reeds op haar vond wachten.

Lady Bentley kuste haar op beide wangen.

„Ik geloof, dat we voor vandaag al genoeg hebben gedaan, lief kind,” zei ze. „En dus zullen we niet meer over de aangelegenheid spreken. De familie Stoner heeft mij verzocht, je te vragen, of je de volgende week wilt komen logeeren; je kunt dan meteen het huis zien, waarin je moeder heeft gewoond. Het is mij een bijzonder genoegen, dat alles zoo goed is afgelopen. Is de oude Richard weer geheel op dreef?”

Eva, die nauwelijks iets kon zeggen, knikte slechts, en na een hartelijk afscheid van de vriendelijke dame stapte ze in den auto, waarin ze met Dolf naar Londen zou terugrijden.

Toen Maidstone in zicht kwam, zei ze plotseling: „Dolf, ik heb je iets te zeggen.”

„Wat is er, lieveling? Ben je niet gelukkig?”

„In één opzicht gelukkiger dan ooit te voren.”

„Slechts in een enkel opzicht?” vroeg hij een weinig angstig.

„Hugh Purdey is in Londen,” gaf ze fluisterend ten antwoord.

„Purdey?”

„Ja, Purdey van Stevens' Hoop.”

Hij remde plotseling en keek haar diep in de oogen. Ongeveer een halve mijl verder lag Leeds Castle, dat met zijn oude muren op de beide jonge menschen kinderen neerzag.

„Wat doet Purdey in Londen?”

„Dolf, je moet mij iets beloven.”

„Alles wat je wenscht, lieveling.”

„Dan zal ik je vertellen, wat de laatste weken gebeurd is en ik hoop, dat je me goed zult begrijpen.”

„Ik zal mijn best doen, Eva.”

Ze vertelde hem alles. Ze vertelde hem van den leugenachtigen brief, dien Purdey geschreven had; ze vertelde hem, wat er tusschen haar en Fred was besproken; wat er in Stevens' Hoop was ge-

Trappen lopen was een marteling. Kreupel van de reumatiek, hoewel nog geen 30 jaar.

Om u er een goed voorbeeld van te kunnen vormen, hoe reumatiek iemand misvormt en machteloos maakt, moet u eens den brief van deze dame lezen. Zij had de Kruschen advertenties vaak gezien en er om gelachen — weinig vermoedende, dat zij zelf ook spoedig de lof van „de kleine dagelijksche dosis“ zou zingen.

„Ik leed vreeselijk aan reumatiek. De dokter zei, dat hij nog nooit een vrouw van onder de 30 gezien had, die zoo hevige reumatiek had als ik. Het was zoo erg, dat ik alleen de trap op kon komen, als ik op elke trede ging zitten, tot ik moed genoeg had voor de volgende trede. Mijn handen en voeten waren zoo gezwollen dat zij er angstwekkend uitzagen, terwijl mijn kennissen als zij mij zagen rondstroomden, zeiden, dat ik er zoo vreeselijk slecht uitzag. Ik had vaak om de Kruschen Salts advertenties gelachen, maar toen ik alles geprobeerd had vond ik, dat ik Kruschen toch wel eens kon proberen. Ik deed het en kan alleen nog maar zeggen, dat ik het wonderbaarlijk vind. Ik neem elken morgen een half theelepeltje Kruschen Salts en nu kan ik zelfs hard de trap oplopen. Toch gebruik ik Kruschen Salts pas 2 maanden.“ Mevr. R. F.

De oorzaak van reumatiek is het gevaarlijke lichaamsgift, bekend onder den naam van urinezuur, hetgeen uit vlijmscherpe kristallen bestaat. Het ontstaat in de opgehoopte afvalstoffen, welke de organen niet hebben kunnen verwijderen. Kruschen Salts is een sterk oplossingsmiddel voor deze glasharde kristallen. Het rondt spoedig de scherpe kanten af en verwijdt ze daarna uit het lichaam. Uw pijn verminderen, opzwellingen verdwijnen, stijve gewrichten worden weer lenig. Nog meer. Kruschen Salts verwijdt de grondoorzaak van het kwaad. Als men het geregeld neemt, houdt het uw lever en nieren in perfecte conditie, zoodat deze afvoerorganen uw lichaam van alle vergif-veroorzakende afvalstoffen bevrijden.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

BLOEDARMOEDE BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING's
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Schoonheidsontwaken.

Zooals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij“-Crème een nieuwe lente in uw huid.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEEREN IS EEN BESTAANSVOORWAARDE VOOR UW ZAAK

Er behoeft geen wonder te gebeuren om u een mooie fluweelachtige en jeugdige huid te geven, geen maandenlange kostbare behandeling. Rimpels worden niet door ouderdom veroorzaakt, maar door gebrek aan voldoende biocel in de huid. Prof. Dr. Stejskal van de Universiteit te Weenen is er tenslotte in geslaagd biocel te verkrijgen van de huid van jonge dieren. Bij proeven bij vrouwen van 55—72 jaar verdwenen de rimpels geheel in zes weken tijds. (Zie volledig verslag in het Weensch Medisch Tijdschrift.) Echt biocel van de huid van zorgvuldig uitgezochte jonge dieren is nu verwerkt in Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème (rose).

Door haar gebruik kan een gegroefde huid spoedig verjongd worden en verzakte huidspieren worden versterkt. Gebruikt 's avonds crème Tokalon, voedsel voor de huid, rose kleur. Het voedt uw huid met biocel terwijl u slaapt. Gebruikt 's morgens crème Tokalon, witte kleur. Zij maakt uw huid sterk en verdelgt verrijde poriën. Als deze twee crèmes tezamen gebruikt worden, zooals hierboven is aangegeven, zijn in elk geval succesvolle resultaten gegarandeerd of uw geld wordt terugbetaald.

N.Y. MAGAZIJN

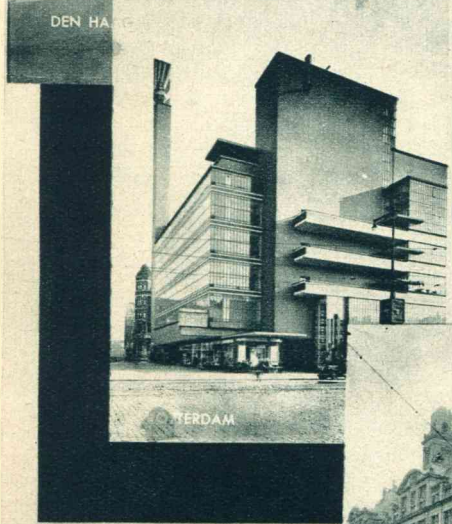
DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

zie de wereld met...

Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdriift vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-6

WRIGLEY

beurd en hoe zij Purdey had verzocht, het van Martin ontvangen geld terug te betalen, waarvoor ze dan de halve belofte had gegeven, met hem te trouwen.

Fluisterend en onder tranen deed ze haar bekenenis en ze wist zelf niet, hoe dapper en eerlijk ze zich had gedragen.

„Ik wist niet, wat ik moest doen, Dolf,” besloot ze. „Het was een ontzettende tweestrijd. Ik wilde zoo graag hier blijven en iederen keer, dat ik mij dat stellig had voorgenomen, kwam er een klein duiveltje, dat mij toefluisterde: „Eva Stevens, je plaats is niet in Londen, maar in het goudvelderskamp, waarin je geboren bent!” Ten slotte kwam het mij voor, dat voor mij slechts een vreugdeloos leven was weggelegd en ik begon me reeds met dit denkbeeld vertrouwd te maken, toen jij...”

„O, lief, lief engeltje,” zei hij. „Maar waarom heb je het mij niet verteld? In dien brief stond niets dan leugen. Zag je dat zelf niet?”

„Ik begreep niet...”

„Je vertelde, dat Purdey Zaterdag terugkomt, nietwaar?”

„Ja, Dolf.”

„Je zult hem natuurlijk niet ontvangen.”

„Ik zou het niet graag willen.”

„Uitstekend, laat dat maar aan ons over. Ik denk, dat hij van een leelijke kermis thuis komt. Mag ik Fred in het vertrouwen nemen?”

„Hij weet alles van den brief, Dolf, maar wilde er met jou niet over spreken om je niet te kwetsen. Anders weet hij niets.”

„Je hebt het hem dus verteld en voor mij alles verzwegen gehouden.”

„Fred was slechts een vriend en ik moest het iemand vertellen. Alleen kon ik dien zwaren last niet dragen.”

Ze zwegen een oogenblik.

„Eva,” zei hij, „veronderstel eens, dat de inhoud van Purdey's brief waar was. Denk je dan, dat dit voor mij eenig verschil had gemaakt?”

„Neen, Dolf, maar...”

„Waarom schonk je mij dan niet je vertrouwen?”

„Ik had het gevoel, alsof ik door het verleden van mijn moeder een nietswaardige was,” gaf ze fluisterend ten antwoord. „Ik kan je moeilijk vertellen, wat er voortdurend in mij omging, maar wel weet ik, dat hoe vriendelijker jij en de familie Martin voor mij waren, des te ongelukkiger ik mij gevoelde. Ik wilde hun alles vertellen, maar had niet den moed. En aanstaanden Zaterdag zou voor mij alles verloren zijn geweest.”

„Zaterdag zal alles verloren zijn, maar niet voor jou, lieveling. Purdey is in Londen en wacht slechts om met jou naar Amerika te kunnen vertrekken. Heeft hij eenig idee, dat we zijn spel doorzien hebben?”

Ze schudde het hoofd.

„Dan verlang ik hartelijk naar die ontmoeting op aanstaanden Zaterdag.”

Hij bracht den motor weer op gang.

„Er is echter nog iets anders, dat onmiddellijk gedaan kan worden.”

„Wat bedoel je, Dolf?”

„Telegrafeer 't nieuws onmiddellijk naar Stevens' Hoop; in Maidstone is een telegraafkantoor.”

Eva verzond 't telegram. En was het niet merkwaardig, dat tezelfdertijd, dat haar telegram over den Atlantischen Oceaan vloog, 'n andere boodschap van tegenovergestelde richting naar Belgrave Square, Londen, werd gestuurd; een telegram, dat den pols sneller zou doen kloppen van den persoon, waarvoor het bestemd was en dat de handteekening van den ouden Stevens droeg?

XXVII.

DANKS BETAALT ZIJN GELAG.

Het is een merkwaardig verschijnsel in het leven van een

mensch, dat twee, van elkaar geheel onafhankelijke gebeurtenissen soms dezelfde uitwerking kunnen hebben, vooral wanneer ze gelijktijdig plaats vinden. Men zou hier mogen aannemen, dat de uitwerking van de eene gebeurtenis die van de andere beïnvloedt, doch in de meeste gevallen zullen die uitwerkingen van gelijken aard zijn.

Ongeveer op hetzelfde oogenblik, dat Hugh Purdey met het van Martin ontvangen geld in den zak voor Eva stond en met geheel zijn ziel naar het bezit van het jonge meisje hunkerde, stond de oude Stevens met een groepje mannen bij de schacht van de ten deele verwoeste mijn.

De oude mijnwerker had een lamp aan een koord gebonden en liet haar nu langzaam en voorzichtig in de schacht omlaag.

Toen de lamp op den bodem was aangekomen, zagen de over den rand gebogen mannen, dat zij nog rustig brandde en dit was voor hen het teeken, dat er geen brandbare gassen in de mijnschacht aanwezig waren.

Stevens knikte zijn helpers toe en begon nu zelf langs een touwladder in de schacht af te dalen. Weldra merkte hij, dat de schade minder groot was, dan men oorspronkelijk had vermoed, en toen hij den bodem bereikte, kon hij zelfs uitrekenen, hoelang het herstellingswerk ongeveer zou duren.

Doch tevens bedacht hij, hoeveel moeitevolle arbeid door de ontploffing vernield was. Op sommige plaatsen was de muur van de mijngang geheel opengereten en waren er kleine gangen ontstaan, die zoo gauw mogelijk gestut of dichtgeworpen moesten worden. Dat was vroeger het werk van Danks geweest.

Danks? Waar zou die zijn? In het woud of bij de rivier? In ieder geval was hij er van overtuigd, dat Danks de waarheid had gesproken, toen hij hem het verraad mededeelde.

Maar met deze gedachten mocht hij zich niet lang bezig houden; er moest weer gewerkt worden. Martin had verzocht, dat men nieuwe proeven zou nemen en alhoewel hij, de oude mijnwerker en goudvelver, bitter weinig vertrouwen in het nemen dezer proeven had, moest aan Martin's wensch toch voldaan worden en zulks om de eenvoudige reden, dat de Engelschman er voor betaalde.

Langzaam liep hij verder door de donkere mijngang en had de grootste moeite om over de neergevallen rotsblokken vooruit te komen. Plotseling meende hij een vreemd geluid te hooren. Hij liep in de richting, vanwaar het geluid was gekomen, doch vond niets. Zou hij zich vergist hebben? Hij had er een eed op durven doen, dat hij een menschelijk wezen had hooren kermen.

Maar tegelijkertijd zag hij het ongerijmde in van deze veronderstelling. Wie zou er in de mijngang kunnen zijn? Niemand! Dat was onmogelijk en ondenkbaar ook.

Doch al voortlopende was zijn voet gestooten tegen een vreemd voorwerp, dat op den bodem lag. Hij liet het licht van zijn lantaarn op het voorwerp vallen en... stond voor het roerloos uitgestrekte lichaam van Danks.

Roerloos lag daar het lichaam, maar het was nog niet koud. Verbijsterd en nauwelijks beseffende wat hij deed, zette Stevens zijn lamp op den grond.

„Bob!” zei hij, „Bob!”

Het duurde geruimen tijd, voordat er antwoord kwam. Doch eindelijk opende Danks langzaam de oogen. Zijn gelaat was met bloed bedekt; hij leefde nog, maar dat was dan ook alles.

„Stevens, ben jij het?” Het klonk als een stem uit een andere wereld.

„Ja, Bob. Blijf stil liggen; we zullen je wel naar boven brengen.”

De ongelukkige fluisterde iets, waaruit Stevens opmaakte, dat hij zijn ruggegraat had gebroken. Hij kon niet zeggen, hoe lang dat reeds geleden was. Hij kon zich niet bewegen en scheen het evenmin te wenschen. Reeds twee dagen had hij in de donkere gang gelegen, verstoken van licht en voedsel, een hulpeloos wrak, dat vocht tegen den onverbiddelijken dood. Slechts zijn denkvermogen was nog intact.

„Ik ga om zeep, Stevens,” fluisterde hij weer. „Het was mijn wensch, en nu gebeurt het. Kom dichterbij.”

Stevens bracht zijn oor dicht bij de blauw gezwollen lippen. Hier lag een misdadiger. Hij had niet alleen gestolen en de mijn vernield, maar ook

En de zebra lijdt
aan morgenhumeur.

De Flamingo's nemen hun morgenbad.

den goeden naam van anderen verguisd. Doch nu was hij hulpeloos en.... stervend. En daarmee moest rekening worden gehouden.

„Stevens,” mompelde Danks, „ik was dronken.. zoo dronken als een zwijn.. maar ik weet nog heel goed, dat ik je de waarheid vertelde.. Samen met Purdey heb ik de monsters vervalscht.... we hebben ze bespoten met opgelost goud.... ik zweer je.... Stevens.... het was zijn plan.... Zeg aan Eva.... Zeg aan Eva....”

De stem brak.

„Ik weet het, Bob,” sprak Stevens. „Ik weet het. Alles was bedrog. Maar we gaan nu weer opnieuw aan het werk. Welke boodschap heb je voor Eva?”

„Eva.... altijd vriendelijk.... ik heb spijt.. zooveel spijt.... vergiffenis.... vraag Eva.... vergiffenis. Zeg haar.... Purdey wil.... bedriegen.... Laat haar niet.... alleen....”

„Het komt in orde, Bob. Ik zal er voor zorgen. Maak je niet bezorgd.”

Er volgde een korte stilte, gedurende welke de stervende man zijn laatste krachten verzamelde. Hij kon zich niet bewegen, doch uit zijn onwrikbaar op Stevens gerichte oogen straalde een bovennatuurlijke glans.

„Ik ga.. om zeep.. Stevens.. dat is.... dat is.... het beste.... Ik heb.... de mijn opgeblazen.. en viel van.. de ladder....”

„Kan ik iets voor je doen, Bob?”

Er bestond geen enkele hoop, hem levend naar boven te krijgen. Het was onmogelijk. Dat wisten ze beiden wel.

De oogleden begonnen te trillen en tusschen de half gesloten lippen kwam een dun straaltje grijsrood vocht.

„Zoek.... Stevens.... zoek.. hier is.... goud.. veel goud.... ik weet.... dicht bij.. ik weet..”

Dat was alles. Danks kon zijn laatste gedachte niet meer uitspreken. Hij zuchtte en.. Stevens was weer het eenige levende wezen in de mijn.

De dood, met zijn grijpende klauwen, doet zich op alle plaatsen ter wereld en onder alle omstandigheden op een andere wijze gevoelen. Nu eens is hij wreed en zonder mededoogen, als hij jonge, krachtige mensen uit den bloei huns levens wegrukt, dan weer troostrijk en als een verlosser, wanneer hij lijdenden de rust verstrekt, waarnaar ze reeds lang hunkeren.

De oude Stevens had den dood reeds verscheidene malen onder de oogen gezien, doch nooit had deze een zoo diepen indruk op hem gemaakt als thans. Danks had de mijn willen vernielen en de vernieling had zich tegen hem gekeerd. Twee dagen geleden had de ontploffing plaats gevonden en dus had Danks twee volle dagen in de donkere mijngang liggen sterven. Welke geheimzinnige macht had hem nog zoo lang in leven gehouden, dat hij zijn ouden vriend en makker vergiffenis kon vragen voor het begane onrecht? Zwaar had hij gezondigd, doch als een berouwvol mensch was hij gestorven en met zijn leven had hij alles betaald, wat hij de menschheid schuldig was.

Stevens knielde nog naast het lijk en dacht aan Eva. Purdey wilde haar dus ongelukkig maken! Dat moest verhinderd worden. Thans was hij de eenige man ter wereld, die wist, welk aandeel Purdey had gehad bij het bedrog op Stevens' Hoop.

Arme Eva. Wat had ze het moeilijk. Het beste was, haar telegrafisch te verzoeken, zoo spoedig mogelijk naar Stevens' Hoop terug te keeren, doch tegelijkertijd besette hij, welk een teleurstelling dat voor haar zou zijn.

Hij stond op en begon de omgeving te onderzoeken. Het was duidelijk, dat de hevige luchtdruk, die een gevolg was van de ontploffing, het lichaam van Danks naar de plaats had geworpen, waar het thans lag.

Hij liep weer terug naar de mijnschacht, waar de touwladder hing. Langzaam begon hij omhoog te klimmen en was reeds twintig meter van den bodem verwijderd, toen hij plotseling halt maakte. Hij had iets gezien, dat hem het hart in de keel deed kloppen.

Later, in gelukkige en rustige uren, herinnerde hij zich dikwijls dit oogenblik, omdat het weer eens duidelijk aantoonde, dat het blinde toeval de godin is van alle mijnwerkers en goudzoekers, namelijk van de mannen, die hun leven wagen om een verborgen schat te vinden.

Stevens sidderde een weinig, doch dit was dan ook het eenige uitwendige teeken, dat zijn ontroering verried. Het gedeelte van de rots, dat hij thans voor zich zag, had door de ontploffing een andere gedaante aangenomen en een scheur doen ont-

staan van ongeveer drie meter breedte. En het inwendige dezer scheur vertoonde een groen-glanzende kleur.

Stevens begaf zich in de nauwe gang en begon de wanden te onderzoeken. Bij het licht van zijn lantaarn zag hij, dat deze op verschillende plaatsen wit geaderd was en de stof, waaruit deze witte ader bestond, was zoo zacht, dat hij haar met zijn mijnwerkersstok kon loswroeten.

„Calcium,” mompelde hij, „het is calcium,” en hij begon verder te zoeken.

En eindelijk had hij gevonden, wat hij zocht. Tusschen de calcium-lagen vond hij dikke, geelglanzende strepen, die het licht van zijn lamp duidenvoudig weerkaatsen. De oude Stevens stond voor de rijkste goudader, die hij ooit in zijn leven had gezien.

Hij was zoo ontroerd, dat hij op een naast hem liggend rotsblok moest gaan zitten. Neen, dezen keer was geen twijfel mogelijk. Hij stond op, sloeg een stuk kwarts los, stak het in den zak en kroop weer terug naar de schacht. Vijf minuten later stond hij weer in het zonnelicht.

„Het schijnt daar beneden niet erg gezellig te zijn,” sprak een der mannen, die hem naar zijn hut brachten. „Heb je iets bijzonders gevonden, Stevens?”

„Ja, iets heel bijzonders.”

„Wat?”

„Een lijk en een massa goud.”

XXVIII. AFSCHEID.

Het gesprek tusschen Sir John Berwick en Eva Stevens had in het begin van de week plaats gevonden en het meisje had toen beloofd, dat ze Zaterdag haar beslissing zou mededeelen.

En alhoewel Berwick geen oogenblik aan den goeden uitslag twijfelde, zag hij het einde der week met spanning tegemoet. Hij had Eva eerlijk en oprecht lief en wist, dat hij met haar gelukkig zou worden.

Toen ze hem dus een dag vroeger, dus Vrijdag, opbelde en hem verzocht, haar in Kensington Gardens te ontmoeten, kon hij slechts met moeite zijn angst verbergen: hij had iets in haar stem meenen te hooren, dat hem veel te denken gaf.

(Wordt voortgezet.)

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht
Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG

1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)

Prosp. door de Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust
Herstel
Verlaagde prijzen

BERGÜN 1400 M. b. Zee
(Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.—

VACANTIE VOOR **IEDEREEN**
aan het Vierwoudstedenmeer te **HERGISWIL**
Prospectussen door de Kurverein

Breng uw vakantie door te
LAUSANNE-OUCHY

Ideaal vakantie-oord - Centrum
voor uitstapjes - Schitterend strand
Golfterrein - 18 holes
Gerenommeerde Hotels

VACANT

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

LUZERN HOTEL DIANA bij station en boot. Moderne inrichting. Kamers vanaf fr. 4. Volledig pens. vanaf fr. 12. J. MÜLLER

REICHENBACH 712 M. boven zee
KIENTAL 1000 M. boven zee
GRIESALP 1500 M. boven zee
ZWITSERLAND
Hotels in alle prijs-klassen.
Verlaagde prijzen.
Prosp. door het Verkeersbüro in Kiental.
Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

SCANFS Ideaal vakantie-oord. Talrijke woud- en bergtochten. Ingang Engadin, 1660 M. Half uur van St. Moritz. fr. 8.50. Prosp. door de Hotels: Scaletta - Aurora - Sternen of de Verkeersverein

Grand Hotel
SONNENBERG Heerlijke ligging. Schitterend panorama op stad, meer en gebergte. Comfortabel huis. Verlaagde prijzen. Volledig pension vanaf Zw. fr. 8.—. Zorgvuldige bediening

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Mijn Voeten?
In orde, hoor!

Een golf van welbehagen in Uw Voeten. Sterke spieren, pezen en zenuwen

Gloeiende, brandende en doorgelopen voeten, een kwelling en een marteling. Hoe geheel anders ziet de wereld er uit na een Trannosan Voetbad van Prof. Dr. Polland, den vernaarden geleerde van de Universiteit te Graz.

14 minerale zouten en stoffen van de meest geneeskrachtige bronnen zijn in dit voetbad vereenigd.

Uw tanden en handen verzorgt U dagelijks, doe het ook Uw voeten regelmatig. U gevoelt zich na een Trannosan Voetbad zoo wonderbaarlijk frisch en sterk, dat U de wereld wel zoudt willen veroveren.

Wie eenmaal dit voetbad gebruikte, wil voortdurend de mousseerende weldaad ervan genieten. De kwade, vergiftige sappen en stoffen, die den bloedsomloop belemmeren, worden door dit koolzuur en zuurstofhoudende bad aan het lichaam onttrokken.

De jeugdige veerkracht keert terug. U leeft weer.

Koop nog heden een doos voor 6 voetbaden tegen slechts 45 cents bij Uwen drogist of apotheker.

Trannosan Company - Rotterdam

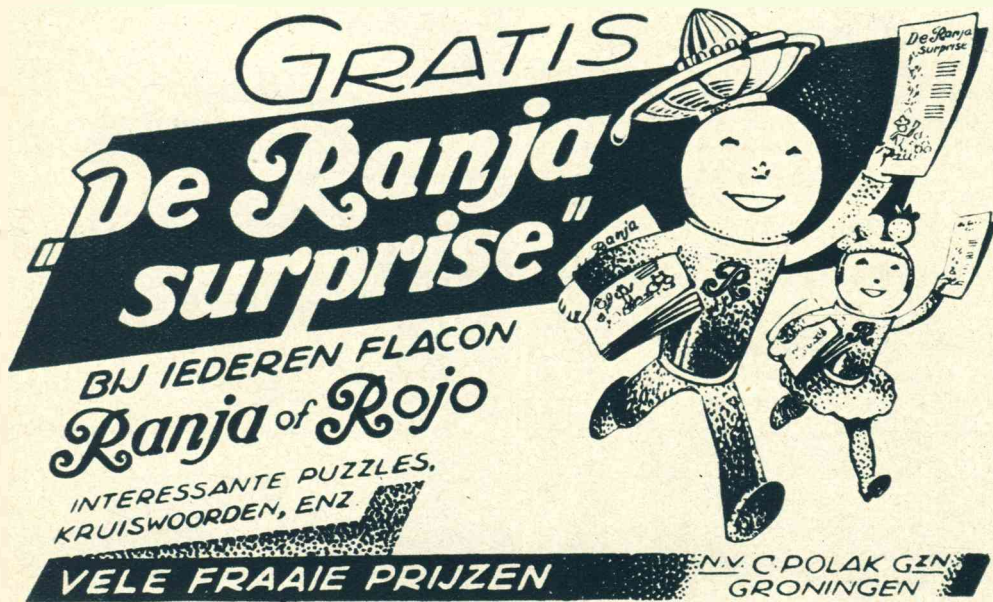
Fabriek en Kantoren: Verlaatsstraat 52-56. Filialen in: Parijs - Brussel - Berlijn - Londen - Zürich - Innsbruck - Batavia - Singapore - Paramaribo.

Likdoorns: Verwijder deze kwelgeesten, alsmede eeltplekken door Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland. 45 cts. voor acht likdoorns of eeltplekken, met garantiebewijs en gratis voetbad.

Voeten, moe van 't staan en gaan Worden sterk door Trannosan

Een rijkdom van minerale zouten in tabletvorm

301 b

GRATIS

De Ranja surprise

BIJ IEDEREN FLACON
Ranja of Rojo

INTERESSANTE PUZZLES,
KRUISWOORDEN, ENZ

VELE FRAAIE PRIJZEN

N.V. C. POLAK GEN.
GRONINGEN

Doorzitten
Zonnebrand en Stuklopen
van Huid en Voeten
PUROL
verzacht en geneest

Doos 30-60 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

EEN AANHOUDER WINT

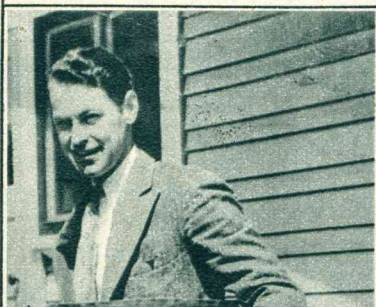
GEREGELD
ADVERTEEREN

IS... WINNEN

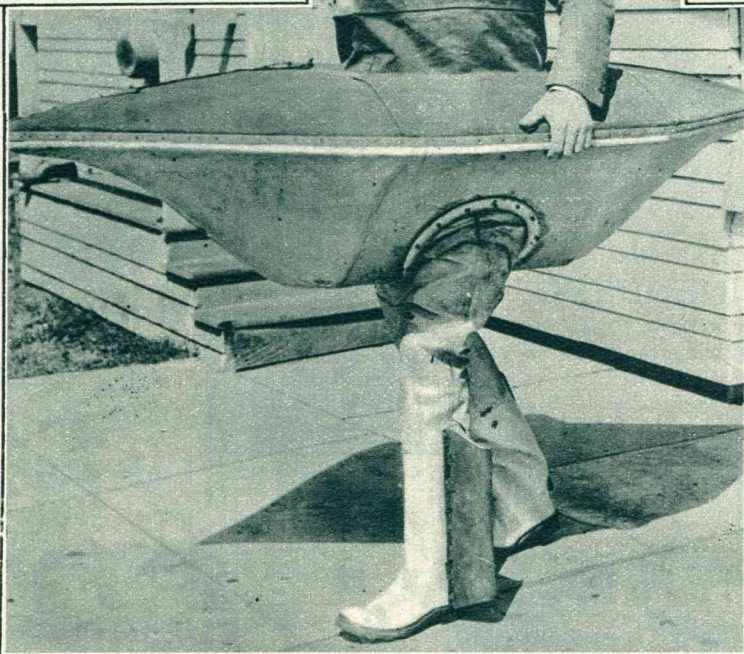
Wist u dat....

Dat zulk een stapel kaas
iederden dag wordt verbruikt
in de restauratiemagens der
Duitsche spoorwegen?

Dat men bij jachtpartijen in
Canada gebruik maakt van
een „mandelboot“, om gemak-
kelijk de rivieren te kunnen
doorvaren?

In de Vereenigde Staten langs de groote autowegen zulke „tentjes“
staan, waar men ijs en verkoelende dranken kan koopen?

De petroleumkoning John
D. Rockefeller er zóó uitziet.

In Londen een poppenhospitaal is ge-
vestigd, waar de arme kleinen weer bij
honderdtallen opgekalefaterd worden?

Mijn verrassende 10-daagsche GRATIS proefbehandeling voor

RHEUMATIEK-LIJDERS

Mijn „Duo-Formula“ (dubbelkuur) heeft nog nimmer gefaald verlichting te brengen in gevallen van Rheumatiek, Jicht, Ischias (Heupjicht), Lenden-, Zenuw- en Gewrichtsreumatiek.

Ieder lijder aan de kwellende pijn, veroorzaakt door overtollig urinezuur, breng ik een verblijdende en hoopvolle boodschap. Niet langer hoeft U te wanhopigen. Niet langer hoeft uw leven te worden versomberd door de schaduw van martelende pijn, stijfheid, ontstoken en gezwollen gewrichten en spieren, welke ten hemel schreeuwen om verlossing van hun kwellingen. Bezoek uw kans. Geniet weder het leven, bevrijd van de pijn en kwalen, die urinezuur steeds na zich sleept.

Deel in de vruchten van mijn groote ontdekking „Duo-Formula“, het succesvolle resultaat van mijn jarenlange studie en proefnemingen. Laat mij U GRATIS overtuigen, door het eenvoudige bewijs van uw eigen persoonlijke verbetering van pijn, dat ik ten leste een complete en bestendige verlichting ontdekt heb.

Ik zal U gedurende 10 dagen gratis behandelen!

Mijn „Duo-Formula“ heeft nog nimmer gefaald. Ik kan U mogelijk helpen en wanneer U mij slechts de onderstaande GRATIS coupon wilt toezenden, zal ik U een 10-daagsche behandeling geheel kosteloos sturen, om U de waarheid van mijn verklaring te bewijzen.

Onverschillig hoe lang U geleden heeft of hoe oud U is. Mij om 't even hoevele dingen U te voren heeft beproefd. Zelfs indien U reeds jaren geleden alle hoop had opgegeven, maakt dit geen verschil! Mijn aanbieding is voor U en voor iedereen door urinezuur gekwelden lezer(es) van dit blad.

Waarom „Duo-Formula“ bestendig helpt!

Waarom is „Duo-Formula“ zoo krachtig?
Waarom faalt „Duo-Formula“ nooit?

Ik kan gissen wat U denkt en kan U antwoorden met de volgende paar woorden:

Mijn „Duo-Formula“ heeft een dubbele werking. Het verdrijft het kwaad uit het lichaam en verwijderd niet alleen de uitwerking, doch ook de oorzaak!

„Duo-Formula“ valt met 'n tweevoudige werking aan. Het laat de verkeerde stoffen niet de minste gelegenheid te ontspannen. Allereerst stopt het de overproductie van urinezuur, de grondoorzaak van uw ziekte. Daarna lost het de pijnlijke urinezuurkristalvormingen op in bloed, spieren en gewrichten, maakt een eind aan de pijn, bevrijdt de gewrichten, doet zwellingen afnemen en verzacht ontstoken plekken. Ledematen, spieren en zenuwen worden spoedig tot soepheid en kracht hersteld.

Mijn verklaringen bewezen door feiten!

Voor elke verklaring, die ik geef, kan ik een lange reeks bewijzen verschaffen. Ik vertel U niets dan simpele waarheid, wanneer ik U zeg, dat ik kolom na kolom van dit blad kan vullen met honderden attesten! Gezien zulk een overtuigende bewijskracht, denkt U dat mijn „Duo-Formula“ zal falen?

Dit is wat ik voor U wil doen!

Indien U mij nu schrijft, kost uwe 10-daagsche behandeling U niets. Accepteer onmiddellijk mijn aanbieding voor vertrouwelijke hulp en advies en ik zal uw pijn verlichten!

Doch stel het geen seconde uit. Waarom nog een dag, uur of minuut langer dan noodig, geleden?

Vul deze coupon in en post haar meteen!

Coupon voor gratis behandeling.

Aan Mr. ARTHUR RICHARDS (Kamer 930)
50, Gray's Inn Road, LONDON W.C. 1 (Engeland)

Gelieve mij Uw 10-daagsche gratis behandeling te zenden.

Naam:

Adres:

Porto naar Engeland: brieven 12½ cts., briefkaarten 7½ cts.

**Gratis
10 dagen
Duo-Formula
behandeling**

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geras in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

**Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM**

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

LUIERMANDEN

**FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENWIELEN**

**en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER**
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Silvikrin Kuur: (compleet of eenvoudig). Het pure Silvikrin, toereikend voor een maand. Tegen haaruitval, hevige roos, kale plekken en kaalhoofdigheid. Bevat Tryptophaan, zonder welke stof haargroei onmogelijk is. Nieuw haar reeds na 14 dagen.

Puur Silvikrin is een oplossing van gezond vrouwenhaar.

Bij elken Apoth., Drogist, Kapper of Parf. verkrijgb.

Gratis Boekje: Een nieuwe uitgave van het boekje „Ons Hoofhaar“ is verschenen. Het bevat waardevolle raadgevingen en interessante bijzonderheden over de wonderbaarlijke vinding van Dr. Weidner: Silvikrin. Gratis toezending op aanvraag door

Silvikrin Laboratorium
Verlaatzstr. 52-56 - Rotterdam

? Gezwollen voeten

Pijnlijke, gezwollen voeten, bijtende, stekende, brandende likdoorns! Er bestaat een eenvoudig en zeker middel de pijnen onmiddellijk te verzachten en de likdoorns met wortel en al kwijt te raken. Lost Saltrates Rodell in heet water op, tot dat tengevolge van de ontwikkelde zuurstof het water een melkachtige kleur krijgt. Wanneer u hierin een voetbad neemt, zult u onmiddellijk verzachting bemerken. De zuurstof dringt in de poriën, vermindert de zwellingen, verwijdert de giftige bestanddelen en doet de wonden spoedig genezen. Het maakt de likdoorns week, zodat u ze met wortel en al voor altijd kunt verwijderen. Dit melkachtige bad geneest en verzacht pijnlijke, vermoeide voeten en maakt ze weer gezond. Saltrates Rodell wordt ten eerste aanbevolen en is in alle apotheken, drogist- en parfumeriezaken verkrijgbaar. Wanneer u met het resultaat niet bevredigd bent, wordt u het geld terugbetaald. De kosten zijn gering.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garanderen alleen deze gele verpakking.

Belangrijke Mededeeling. Wie met zijn voeten sukkel, moet besluiten het nieuwe boek van Dr. Catria lezen. Het vertelt, hoe men eksterogen, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f 1.—. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 E, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

Saltrates Rodell
het zuurstof-voetbad

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM“
KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM

*Wanneer U deze maand vakantie neemt,
Geef U dan nu op voor onze Juni-reizen!*

Bladzijde programma-boekje	Reis-nummer	Vertrek-datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangspunt	Eindpunt	Klasse trein	Auto Boot	REISSOM		
									Auto Boot	2e Klasse trein	3e Klasse trein
31	16	13 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55	—	—
42	55	13 Juni	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68	—	—
41	1154	17 Juni	Parijs en Versailles	5	R'dam	R'dam	3e				55
44	67	18 Juni	Bad Ems en Taunus	7	Utrecht	Utrecht	3e				82 50
57	92	18 Juni	Heidelberg-Stuttgart	7	Utrecht	Utrecht	3e				95
84	117	18 Juni	Parijs, Versailles, etc.	8	R'dam	R'dam		Auto	77 50		—
116	152	20 Juni	Zwitserland-Meiringen	8	Utrecht	R'dam	3e				101
60	964	25 Juni	Bad Neuenahr en Eifel	4	Utrecht	Zevenaar	3e				50
65	102	25 Juni	Rijn, Taunus, Schwarzw.	8	Utrecht	Utrecht		Auto	105	—	—
31	18	27 Juni	Ardennen en omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55	—	—
42	56	27 Juni	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68	—	—

Buitengewoon populaire reis naar

Noorwegen

Aanvangs- en eindpunt R'dam. Duur 12 dagen.
Prijs 1e klas boot en 3e klas trein . . f 180.—
Prijs 2e klas boot en 3e klas trein . . f 137.50
Minimum deelname 25 personen.

Reis Z. V: Woensdag 22 Juni.

Reis Z. VI: Woensdag 6 Juli.

Reis Z. VII: Woensdag 20 Juli.

Reis Z. VIII: Woensdag 17 Augustus.

Uitgebreid programma wordt gaarne op aanvraag verstrekt!

PLATTELANDSIDYLLE

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z., Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.